

Unió de Religiosos de Catalunya

Barcelona, 14 de maig de 2015

ANY VIII. núm. **303**

LA FESTA MEJOR DE L'URC, UNA FESTA MAJOR INOBLIDABLE!!!

**HOREB 303: UN ÀLBUM ESPECIAL
PER A LA MEMÒRIA COL·LECTIVA**

**Mons. Santiago Agrelo, ofm,
arquebisbe de Tànger**

Unió de Religiosos de Catalunya

FESTA MAJOR DE LA VIDA CONSAGRADA

Força més de 500 religioses i religiosos han participat a la Festa Major de la Vida Consagrada, celebrada el 9 de maig, dissabte, al col·legi La Salle de Barcelona. Un mosaic de congregacions, amb carismes diferents. Totes agermanades pel seguiment de Jesús a la llum de l'Evangelí. Totes presents a Catalunya, el seu camp de missió aquí i ara.

L'Any de la Vida Consagrada ha tingut la seva màxima expressió massiva en aquesta jornada qualificada com a Festa Major. La resposta ha estat esplèndida, tenint en compte que les dates de maig estan carregades en la seva agenda. En el full que es va distribuir a la jornada, s'hi escrivia: "Estem ben units amb les religioses i els religiosos que, per la seva situació de salut o pels seus compromisos pastorals i de missió, no s'hi han pogut fer presents, molts dels quals han manifestat la seva adhesió a la festa. Unides i units en Jesús, en comunió eclesial, per la força de l'Esperit!"

Els tres eixos de la **Festa Major** han estat: la **pregària eucarística**, que ens ha centrat en Jesús, referent de la nostra vida; **l'acte commemoratiu**, que ha esdevingut un espai d'escolta i discerniment, a la vegada que un gaudi per l'art, la música i la bellesa; i **el dinar**, un moment especial per compartir el fraternitat

La Junta directiva de l'URC agraeix cordialment als **Germans de La Salle de Catalunya**, en la persona del germà Josep Guiteras, provincial, la col·laboració generosa i les facilitats donades per fer possible celebrar en les seves instal·lacions del col·legi La Salle Bonanova de Barcelona, dirigit pel germà Joan Carles Jara, la Festa de la Vida Consagrada.

Acreditacions: Benvingudes i benvinguts a la Festa!

Algunes indicacions generals

1. **ADREÇA.** La trobada té lloc al col·legi LA SALLE BONANOVA. Adreça: Passeig de la Bonanova, 8 - 08022 – BARCELONA.
2. **HORARI.** S'obriran les portes a partir de les **9 del matí**. Acreditacions a partir de les **9,15 del matí**.
3. **PÀRQUING.** Es disposa de pàrquing per als participants a la trobada. Si s'emplena, caldrà aparcar a les rodalies. A la plaça Bonanova hi ha pàrquing.
4. **TRANSPORTS.** Per arribar-hi. Busos 22, 58, 64 i 75. Ferrocarrils de la Generalitat: estacions Tibidabo i Sarrià. Cotxe: Ronda de Salt sortida 7. Podeu consultar internet per ampliar-ne la informació.
5. **ACREDITACIONS.** Cal recollir les acreditacions al vestíbul, que es troba al centre de la façana. Es lliurarà un sobre per congregació amb el llistat, un tiquet per a l'acte commemoratiu (**color verd**) i un tiquet per al dinar (si s'hagués demanat) de **color salmó**. Es prega que una persona de cada congregació es responsabilitzi de la distribució dels tiquets als membres de la seva institució. Podrà consultar-se el seu nom a secretaria del vestíbul per saber a qui dirigir-se.
6. **NOUS INSCRITS.** S'han exhaurit els tiquets de menjador. Els que no s'han inscrit i desitgin assistir a l'eucaristia i a l'acte commemoratiu que tindrà lloc al saló podran fer-ho acudint a la taula d'acreditació al vestíbul del col·legi i fent una aportació de 10 €.
7. **TIQUETS.** Tant a l'acte commemoratiu al saló com al dinar del menjador caldrà presentar els corresponents tiquets. Al menjador cal ocupar totes les cadires. No en pot quedar cap buida. Quan estigui ple el primer menjador, es passarà al segon menjador.
8. **SUPEREM LES 500 PERSONES.** S'agrairà que tothom faciliti un bon funcionament de la jornada perquè som més de 500 religioses i religiosos que tindrem la joia de trobar-nos junts per celebrar la festa de la vida consagrada.

Agraïment a Mercedes Aldaz, salesiana, Dolores Taravillo, religiosa de sant Josep de Girona, i a les novícies de la Pureza de Maria per la gestió de la secretaria i de les acreditacions.

Arribada dels quatre punts cardinals de Catalunya

Es posaren en camí tots aquells a qui Déu va tocar el cor

Esdras 1,5

CELEBRACIÓ DE L'EUCARISTIA

Hora: 10 del matí

Lloc: a l'església (a l'esquerra de la façana)

Accés: directe

1

Presidida per **Mons. Santiago Agrelo**, ofm, arquebisbe de Tànger

- Amb agraïment per tants segles de presència de la vida consagrada a Catalunya
- Amb compromís i dedicació, aquí i ara, per transformar la realitat actual a la llum de l'Evangeli
- Amb obertura al futur nodrits per l'esperança contra tota desesperança

EUCARISTIA

Vosaltres porteu el meu nom

Dissabte V de Pasqua – Festa de la Vida Consagrada l'URC – 9 | 05 | 2015

► CANT *Poble de Déu en marxa* (Morlans)

Poble de Déu, Poble en marxa;
junts fem camí.
Poble de Déu, Església que avança;
el Regne ja és aquí.

1. Camina al llarg del temps, travessa mars
pregons
marcat sovint per tantes pors, però viu
en el Crist Iluminós.
És barca, és vela, és signe, és combat.
Poble mogut per l'Esperit, és Poble que
canta la vida!
2. En lluita per la pau. Som veu dels sense veu,
que és fosc sovint nostre dolor, que és dolç el gest de
germanor.
Som força, som vida, som llum, som amor.
Poble mogut per l'Esperit, som Poble que estima la
vida!
3. Arrelats allà on som oberts a tot el món,
enfrent del mal tan impotents; el Crist en creu ens fa
valents.
Som lluita, som denúncia, som pau, som amiatat.
Poble mogut per l'Esperit, som Poble que dóna la vida!

INTRODUCCIÓ: ROSA MASFERRER, PROVINCIAL DE LES RELIGIOSES DE SANT JOSEP DE GIRONA I VICEPRESIDENTA DE L'URC

Sigueu tots benvinguts i benvingudes a aquesta Eucaristia de la FESTA MAJOR DE LA VIDA CONSAGRADA.

Hem arribat de tots els racons de casa nostre, responent a la crida de l'URC per celebrar i compartir, el goig de la vocació a la que hem estat cridats.

Al bell mig d'aquest temps pasqual, bo i acompanyant aquest món nostre nafrat i sacsejat

per tantes realitats que ens desesperen, la força de la vida i de la resurrecció del Crist, s'empeny sense mesura, en obrir-se pas, en inundar-ho tot de nova llum, de coratjosa esperança i de ferm compromís. I nosaltres d'això en donem testimoni. En som testimonis!

Com els deixebles i amb Maria la Mare de

Jesús tots hem pujat al temple per escoltar l'ensenyament dels apòstols, per partir el pa que enforteix la comunió fraterna i per lloar Déu amb joia i senzillesa de cor (cfr. Fets 42.47)

Ens presideix Monsenyor Santiago Agrelo, omf. Arquebisbe de Tànger. Apòstol dels pobres. Coneixedor del seu ramat. "Pastor de tots, en tot temps, en tot lloc."

Ho fem acompanyats, també, pel batec sorollós de l'alegria i la joia d'aquells a qui servim. La casa que ens ha obert els braços, també acull, avui la trobada festiva d'alumnes, pares i comunitat educativa.

En aquest marc de convivència i acollida mútues, escoltem amb l'ànima què ens dirà l'Esperit, avui - ara i aquí - a aquesta comunitat de consagrats. És el mateix Esperit que responent al pla de Déu, *empeny o frena* l'acció dels apòstols; el mateix, però, que els guia, va al capdavant i fa entenedora la missió. Convençuts que el "*Vine i ajuda'ns*" d'un germà, és la mateixa crida de Déu per sortir a evangelitzar.

Durant tota aquesta setmana, Jesús ens ha estat preparant per escoltar avui les seves paraules. Paraules que lluny d'acovardir-nos ens dignifiquen i ens esperonen, Ens odien, ens persegueixen i ens rebutgen, perquè *no el coneixen*. Ens faran tot això - ens diu el Senyor- *perquè vosaltres porteu el meu nom*.

Des d'aquí recobren sentit les paraules del Mestre: Us deixo la meva pau. Un dono la meva pau (Jn 14,27) Estigueu en mi i jo en vosaltres (Jn 15,4). Manteniu-vos en l'amor que us tinc (Jn 15,9) Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena.

Comencem doncs la nostra celebració amb l'esperança de que l'Esperit Sant ens farà recordar tot el que se'ns ha dit i ens ho farà entendre.

► **CANT: INVOCACIONS** (Ferrer),

1. Vós, que ens doneu el vostre mateix Esperit,
2. Vós, que ens envieu a continuar la vostra obra.
3. Vós que ens feu testimonis del vostre amor immens.

► **Glòria** (Taulé), cantat tot per tots

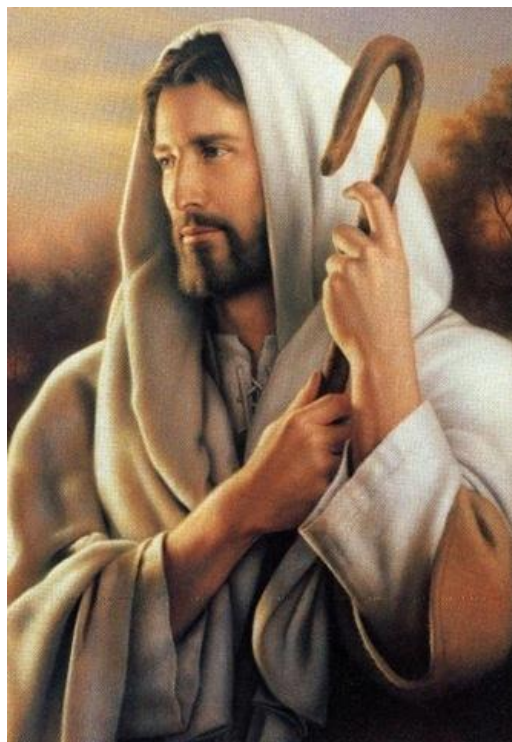
ORACIÓ COL-LECTA

Déu totpoderós, vós pel baptisme regenerador ens heu donat la vida eterna, i en fer-nos justos ens heu destinat a la immortalitat; feu per la vostra gràcia que arribem a la plenitud de la glòria.

LECTURA DELS FETS DELS APÒSTOLS *Ac 16,1-10*

En aquells dies, Pau arribà a Derba i a Listra. Hi havia allí un deixeble que es deia Timoteu, fill de mare jueva creient i de pare grec, que tenia bona fama entre els germans de Listra i d'Iconi. Pau se'l va voler emportar amb ell. El prengué, doncs, i com que hi havia molts jueus en aquella regió i tothom sabia que era fill d'un pagà, va circumcidarlo.

Quan passaven per les poblacions, els comunicaven les normes que els apòstols i els preveres de Jerusalem havien manat d'observar. I les comunitats de creients es consolidaven en la fe i veien augmentar cada dia el nombre dels fidels. Van recórrer Frígia i el territori de Galàcia, ja que l'Esperit Sant els havia indicat que no prediquessin a l'Àsia. Van arribar a Mísia i volien anar a Bitínia, però no els ho permeté l'Esperit de Jesús. Llavors, passant de llarg per Mísia, van baixar a Troas, on Pau, de nit, va tenir aquesta visió: un home de Macedònia estava dret al seu davant i li deia: «Vine a Macedònia i ajuda'ns.» Després d'aquesta visió, vam sortir de seguida cap a Macedònia, convençuts que Déu ens hi cridava per evangelitzar-los.

SALM RESPONSORIAL 99

► *Aclameu el Senyor, arreu de la terra.*

1. Aclameu el Senyor arreu de la terra,
doneu culte al Senyor amb cants de festa,
entreu davant d'ell amb crits d'alegria.
2. Reconeixeu que el Senyor és Déu,
que és el nostre creador i que som seus,
som el seu poble i el ramat que ell pastura.
3. «Que n'és, de bo, el Senyor!
Perdura eternament el seu amor,
és fidel per segles i segles.»

► **AL-LELUIA** (Cols) **ACLAMACIÓ** *Col 3,1*

Ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist assegut a la dreta de Déu.

LECTURA DE L'EVANGELI SEGONS SANT JOAN *Jn 15,18-21*

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si el món us odia, recordeu que m'ha odiat a mi abans que a vosaltres. Si fóssiu del món, el món us estimaria com a cosa seva, però com que no en sou, perquè jo us he escollit del món, ell us odia. Recordeu allò que us he dit: El servent no és més que l'amo. Així com m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres; així com no han admès el meu ensenyament, tampoc no admetran el vostre. Us faran tot això perquè vosaltres porteu el meu nom i ells desconeixen aquell que m'ha enviat.»

HOMILIA

/.../ Es de comprender, por no decir sencillamente que estamos en tiempos que nos resulta muy difícil vivir, pero tal vez por eso, precisamente por eso, la Palabra de Dios sea más necesaria que nunca en nuestra vida para iluminarnos en el camino.

Hoy hemos oído una cosa extraña. El Espíritu de Dios, a Pablo y a sus compañeros, les cerró el camino. Por dos veces, se dice, que les cerró el camino y una vez se dice que se abrió otro camino.

Me pregunto, si nosotros no llevamos demasiado tiempo sin entender que el Espíritu de Dios nos está cerrando el camino. Me pregunto, si no llevamos demasiado tiempo sin entender que lo que estamos viviendo no es sencillamente la consecuencia de una crisis, sino que es parte importante, esencial del diseño de Dios sobre nuestra vida.

Me pregunto si no llevamos demasiado tiempo sin entender que lo que estamos viviendo en esta hora de la tarde de nuestra vida, porque en la mayor parte aquí no hay más que ver, si no es parte de una tarea que el Señor nos está confiando a los que estamos en la última hora para vivirla con plenitud, con fe, conscientes de que tenemos tarea entre las manos. Tenemos tarea, pero yo ahora no os voy a decir cuál es esa tarea, porque hemos de encontrarla, dejándonos atravesar cada día por la Palabra del que nos llama, por la Palabra del que nos ama.

Mi reflexión de esta mañana va a ir en esa dirección.

Así que primera referencia importante en nuestra vida, irrenunciable. El Espíritu del Señor, el futuro de nuestras Instituciones está en nuestras manos, pero no porque lo diseñamos nosotros, sino porque lo trabaja el Espíritu del Señor, lo diseña el Espíritu del Señor, lo quiere el Espíritu del Señor y confía a nuestras manos la tarea de realizar lo que Él quiere y eso nos obliga a todos a ponernos a la escucha. No podemos ser religiosos, ni cristianos, sin vivir en la escucha de la Palabra que solo el Espíritu del Señor puede interpretar, solo el Espíritu del Señor puede hacer luminosa en nuestra vida.

Otra referencia fundamental en la vida de cada uno de nosotros, en nuestras Instituciones y de la Iglesia es Cristo Jesús. Referencia fundamental. Y aquí, puede que también llevemos mucho tiempo sin, no digo ya entender, sin intuir que nuestra referencia a Cristo es referencia a Alguien, a Uno que se ha desposeído, que se ha empobrecido, que ha recorrido un determinado camino, marcándonos a todos el camino que hemos de seguir.

En este sentido, este es un señor, que como político no llevaría un voto. Desgraciado del todo. ¿Por qué? Porque ¿a qué te llama? Dice vas a ser odiado, ¡madre mía!, te van a pedir la vida, Señor, en fin, ¿de qué vamos? Y te lo dice en un momento en el que está bajando por los últimos peldaños de su vida hacia la entrega total.

Y es entonces cuando te habla de tu comunión con Él, de que te llama a ser como Él, te llama a seguir su camino, luego empezarás a intuir que no es que Él va delante y tú vas detrás, empiezas a intuir que tú vas dentro de Él o que Él va dentro de ti, que hacéis el mismo camino, que ese camino es inseparable, es inseparable...y entonces empezamos a sospechar algunas cosas. Que nuestro futuro no es el éxito, sino la cruz; que nuestro futuro, no es el número, sino el fermento; que nuestro futuro no está en la grandeza, sino en la pobreza; que nuestro futuro está, a ver si va estar en ser viejos, vaya usted a saber, porque Dios nuestro Señor también se las apaña para irnos privando de nuestros sueños de grandeza y poniéndonos a su altura, a la altura de Dios, a la altura del anonadado, a la altura de Cristo.

Y última referencia. Estamos en la Eucaristía y la Palabra de Dios aquí la hemos de traer todos los días a la Eucaristía, pues al sacramento de nuestra comunión, con el que nos llama a ser como Él, a caminar con Él, a ser Él de alguna manera nuestra comunión con Cristo.

Pero yo quiero en esta comunión de hoy resaltar también lo que tiene de sacramento de entrega de la vida. Lo oímos todos los días. Yo lo digo todos los días: "ESTO ES MI CUERPO", yo digo que esto es mi cuerpo, es el de Cristo, es de la iglesia, es el mío personal, es el vuestro, "esto es mi cuerpo" que se entrega por nosotros y empezamos a soñar con una Iglesia, con una Vida religiosa, con un cuerpo entregado como el de Cristo para que los pobres coman, para que todos conozcan que Dios es AMOR.

¡Arriba los corazones!

PREGÀRIA DELS FIDELS

La resposta a cada pregària pot ser: Vine, Esperit Sant!

1. Gràcies, Senyor, per la llum. Il·lumina la teva Església, des del papa Francesc als catecúmens, des dels responsables de les comunitats religioses a tots els qui tenen càrrecs pastorals, perquè mostrin el teu rostre veritable. Per això preguem.

2. Gràcies, Senyor, per la terra i per la vida humana.
Conrea el cor dels polítics, els economistes, els banquers, els jutges, els industrials, els comerciants, els fabricants d'armes, els traficants de droga, els qui juguen a ser déus, perquè no trafiquin ni amb les persones humanes ni amb la terra i ajudin a fer un món millor, més sostenible.

Per això preguem.

3. Gràcies, Senyor, per les mans.
Ajuda'ns a ser solidaris en aquest món de massacres diàries, de morts inútils per guerres inhumanes, de viatges estèrils en una pastera, d'infants obligats a ser soldats o a prostituir-se, de detinguts arbitràriament i torturats sistemàticament, de cristians assassinats només per la seva fe.

Per això preguem.

4. Gràcies, Senyor, per les noves tecnologies.
Que les xarxes socials ens ajudin a afegir vida a la vida en els nostres hospitals, escoles, llars d'acollida, presons, residències, hostatgeries i tantes obres socials que són encomanades a les nostres comunitats.

Per això preguem.

5. Gràcies, Senyor, per la música.
Ajuda'ns a viure amb harmonia la partitura de la nostra vida, que engresqui noves vocacions per a les nostres comunitats, amb aquella alegria que encomana el goig de viure.

Per això preguem.

6. Gràcies, Senyor per la sal que dóna gust a la vida.
Que cadascú de nosaltres sigui bastó per als ancians, vas d'aigua fresca per als assedegats, hamaca per als cansats, porta oberta d'acollida per a qui ho necessiti.

Per això preguem.

ORACIÓ SOBRE LES OFRENES

Rebeu, Senyor, l'ofrena de la vostra família, i guardeu-nos sota la vostra protecció, perquè no ens fem indignes dels dons que ja hem rebut i aconseguim els de la vida eterna.

► **SANT** (Ferrer)

► **DOXOLOGIA** (Taulé)

► **PARENOSTRE** Kairoi, donant-nos les mans

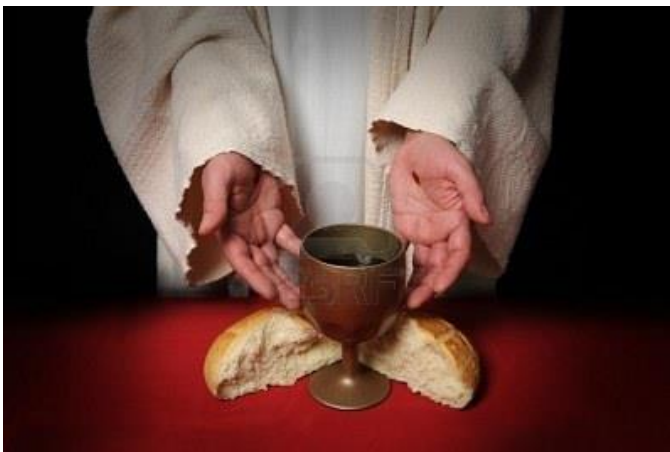
► **CANT DE PAU** Que la pau ens acompanyi per camins de veritat.
Tots els jorns de nostra vida; pau de Crist ressuscitat.

Cors oberts a l'esperança d'una nova creació,
oferim la pau als homes com a signe de l'amor.

► **FRACCIÓ DEL PA** (Taulé)

CANT DE COMUNIÓ Jn 17,20-21

«Pare, prego per tots els qui creuran en mi. Que siguin u en nosaltres. Així el món creurà que vós m'heu enviat», diu el Senyor. Al·leluia.

► **CANT *En tu trobem la vida*** (Verkruyssen i Soler)

1. Senyor que comparteixes el teu Pa i el Vi,
amb els que tu coneixes i tens com amics,
nosaltres estimem aquest gest teu i el teu do.
En tu trobem la vida, Jesucrist, Senyor!
En tu trobem la vida, Jesucrist, Senyor!

2. Aquesta Eucaristia, Pare de bondat,
recordi aquell gran dia de la Llibertat;
nosaltres seguirem el teu camí sense por. *En tu...*

3. Aplega'ns en el Regne que ens has preparat,
l'amor amb que tu estimes ens hi ha convidat.
Amb fe i amb alegria l'esperem, i amb dolor: *En tu...*

► **CANT *Si creiem que és vivent***

(Taulé i Soler))

1. Si creiem que és vivent tant com dura la vida,
no esperem més la fi del temps perquè et vegem...
Badem els ulls cerquem arreu la seva imatge,
el seu batec al més prou, com un foc nou al cor del món.

2. Si creiem que és vivent en la nit més obscura,
preguem amb fe: que el primer dia es feu la llum.
No tingueu por si som moguts per la tempesta
que ens arrossega mar endins... que ell en la mar obre camins.
3. Si creiem que és vivent en el clam d'aquest poble,
parem oïda i escoltem la seva veu.
Obrim el cor al cor de qui sofreix i pena,
al cor de l'home de dolors ofert en creu als pecadors.
4. Si creiem que és vivent com a l'alba de Pasqua,
no hem de faltar, si ell ens convida al seu Sopar.
Prenem el pa, bevem la copa i l'Aliança,
i el recordem transfigurat en el moment del comiat.

ORACIÓ POSTCOMUNIÓ

Senyor, guardeu sempre amb el vostre amor el poble que vós mateix heu salvat, a fi que, els qui heu redimit per la passió del vostre Fill, obtinguem el goig de la seva resurrecció.

► CANT FINAL

Regina cœli

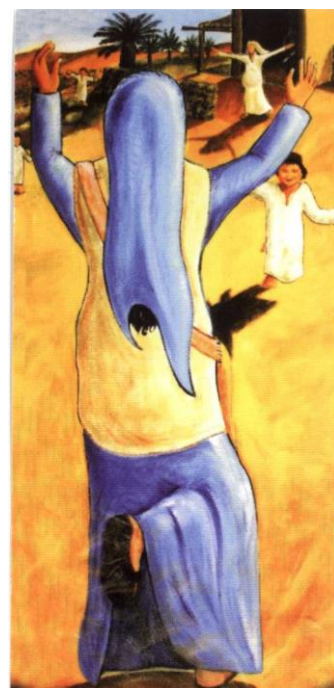
Regina cœli, laetare, alleluia.
Quia quem meruisti portare, alleluia.
Resurrexit, sicut dixit, alleluia.
Ora pro nobis Deum, alleluia.

Marxem en pau (Verkruysse i Soler)

Marxem en pau per les places, pels carrers del món.
marxem en pau per les places, un nom portem al front:
hem de cantar l'esperança que és alba d'un demà;
hem de mostrar, estimant-nos, que el món nou ve ja.
Marxem en pau per les places, diguem tot el que hem vist, sense por.

Marxem en pau per les places, pels carrers del món.
marxem en pau per les places, un nom portem al front:
hem de cantar l'esperança que és alba d'un demà;
hem de mostrar, estimant-nos, que el món nou ve ja.
Marxem en pau per les places, diguem tot el que hem vist, sense por.

1. Quan el Crist tornà al Pare,
prou ens va deixar un missatge d'alegria:
digueu, si es veu brillar?
Dominats pels neguits, sense esclat, amargats,
i amb els ulls enrogits d'haver plorat.
2. Quan el Crist tornà al Pare,
prou ens va donar la justícia del seu regne:
digueu, com l'hem guanyat?
Dominats per la por, hem triat de ser esclaus
perquè és dur prendre el risc de la llibertat.

3. Quan el Crist tornà al Pare,
prou ens va manar d'estimar com ell va fer-ho:
digueu, si n'hem fet cas?
Quan vivim com estranys, sense amor, en un món
d'oprimits i opressors, lluny de la pau.

Punt de reflexió i pregària

No tothom entendreà ni acceptarà el que creiem ni per qui fem les coses. No tothom té la sort de conèixer Crist. Podem ser perseguits i odiats, hi pot haver moltes oposicions al projecte de Déu, tant internes com externes, però ho hem de resistir, hem d'estar disposats a vèncer totes les contrarietats, hem de seguir Jesús amb fe i valentia enmig de l'adversitat, i obrir-nos a la seva força, ser fidels seguidors seus, saber donar la cara i la vida per Ell. Val la pena optar per l'Evangelí, pel bé, perquè on brilla la llum, la foscor es fa enrere.

■ *Senyor, fes-nos forts en l'adversitat, alegres per seguir les teves petjades i constants en la pregària..*

Gentilesa de La Missa de cada dia

Agraïment a l'equip de litúrgia: Consol Muñoz, superiora general de les Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció i membre de la Junta de l'URC, Conxa Adell, monja benedictina del Monestir de Sant Pere de les Puel·les, Simeo Camprubí i Lluís Serra, germans maristes.

ACTE COMMEMORATIU DE L'ANY DE LA VIDA CONSAGRADA

Hora: 11,15 del matí

Lloc: Saló (a la dreta de la façana)

Accés: lliurament del tiquet color verd

Programa:

2

- Salutació de **Mons. Lluís Martínez i Sistach**, cardenal arquebisbe
- Obertura del **P. Màxim Muñoz**, president de l'URC
- Audiovisual: "Rere les petjades de Jesús"
- Testimoniatsges personals
- *Pausa*
- Conferència de **Mons. Santiago Agrelo**, ofm, arquebisbe de Tànger: "Desde qué experiencia de Dios sale a la misión la vida religiosa" amb alguna anotació sobre: "En la fronteras del misterio: ¿Qué transmitir hoy desde la vida consagrada?"

S'alternaran intervencions musicals entre els diversos punts del programa

Paraula, música, veus, testimonis...

Veritat, bellesa, germanor, reflexió...

Imatges, pentagrames, misteri de Déu...

ESCALETA DE L'ACTE COMMEMORATIU DE L'ANY DE LA VIDA CONSAGRADA

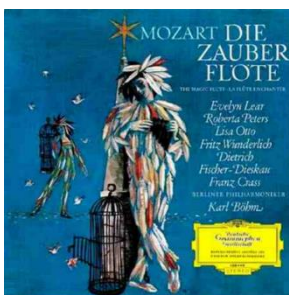

1	Ambientació musical (power point) "Benvingudes i benvinguts a l'acte commemoratiu de l'Any de la Vida Consagrada"	Pas power point de l'acte Manel Pou. Projector Lluís Serra en off. Micro	5m 15s	11:15
2	Papageno Papagena. <i>Die Zauberflöte</i> . Mozart.	Duo: Laia Camps Farrés, soprano i Joan Martínez Colás, tenor. Música i micro	3m00s	11:21
3	Salutació de Mons. Lluís Martínez i Sistach, cardenal arquebisbe de Barcelona	Lluís Martínez i Sistach Micro	9m	11:24
4	O mio babbino caro. <i>Gianni Schicchi</i> . Puccini	Laia Camps Farrés, soprano Música i micro	3m00s	11:33
5	Obertura a càrrec del P. Màxim Muñoz, president de l'URC	Màxim Muñoz Micro	18m	11:36
6	E lucevan le stelle. <i>Tosca</i> . Puccini	Joan Martínez Colás, tenor Música i micro	3m00s	11:54
7	Audiovisual: "Rere les petjades de Jesús"	Projector	15m10s	11:57
8	Casta diva. <i>Norma</i> . Bellini	Laia Camps Farrés, soprano Música i micro	3m30s	12:13
9	Testimonis personals Presenta	8 cadires. Micro. Lluís Serra en off	25m	12:17
	Alegria: Germà marista	Manel Castillo		
	Esperança: Dominica de l'Anunciata	Rosa Maria Picas Prat		
	Missió: Vedruna	Laura Riudavets		
	Vida comunitària en fraternitat: Franciscà	Josep M ^a Massana i Mola		
	Pregària: Carmelita descalça	M ^a del Carmel Montcerdà		
	Perifèria: Teresiana	Viqui Molins		
Profetisme: Claretia	Joan Soler			
10	Dalla sua pace. <i>Don Giovanni</i> . Mozart	Joan Martínez Colás, tenor Música i micro	3m30s	12:42

	PAUSA Lluís Serra comunicarà el temps de pausa	Breu		12:46
11	"La ci darem la mano". <i>Don Giovanni</i> . Mozart	Duo: Laia Camps Farrés, soprano i Joan Martínez Colás, tenor. Música i micro.	3m14s	12:55
12	Presentació de Mons. Santiago Agrelo	P. Francesc Vilà i Virgili Micro	2m	12:59
13	Conferència de Mons. Santiago Agrelo, ofm, arquebisbe de Tànger: "Abriendo caminos hacia el futuro de la vida religiosa"	Santiago Agrelo Taula i micro	60m	13:01
14	Avisos per al dinar i comiat final	Lluís Serra. Micro	1m	14:05
15	Brindisi. <i>La traviata</i> . Verdi	Duo: Laia Camps Farrés, soprano i Joan Martínez Colás, tenor. Música i micro.	3m30s	14:06 Fi 14:10

“Benvingudes i benvinguts a l’acte commemoratiu de l’Any de la Vida Consagrada”

Duo: Laia Camps Farrés, soprano
i Joan Martínez Colàs

Papageno Papagena
Die Zauberflöte
Mozart

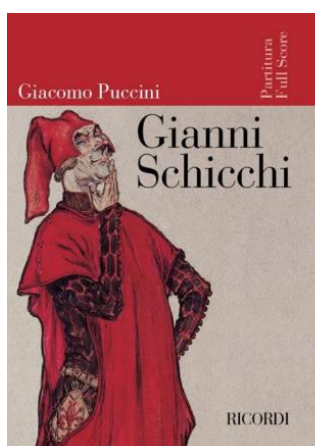

Salutació de Mons. Lluís Martínez i Sistach, cardenal arquebisbe de Barcelona

El **Cardenal Lluís Martínez Sistach** va saludar a totes i a tots els present, i d'una manera especial a Mons. Santiago Agrelo, arquebisbe de Tànger.

En el seu discurs va agrair als religiosos i religioses per tot el "treball i el seguiment radical de Jesucrist". "Sou com flors de diferents colors i aromes en el jardí de l'Església, perquè es un estil de vida de la vida cristiana i sou com uns profetes que convideu a fer camí amb Jesucrist", va dir.

Durant la seva intervenció, el Cardenal de Barcelona va destacar les paraules del papa Francesc en relació a l'Any de la Vida Consagrada, i que com aquest va dir "s'ha de mirar el passat amb gratitud, mirar el present amb passió i el futur amb esperança. No amb el nombre del qual som o no som, o les obres més o menys eficaces que fem, sinó posant l'esperança en Jesucrist", actuant com a "testimonis de l'alegria".

O mio babbino caro
Gianni Schicchi
Puccini

Laia Camps Farrés, soprano

Obertura a càrrec del P. Màxim Muñoz, claretià, president de l'URC

Us saludo ben cordialment a tots, germans i germanes, i de forma especial a Mons. Santiago Agrelo, Arquebisbe de Tànger, a qui vull agrair molt en nom de tots la seva presència i l'esforç que ha fet per poder estar avui entre nosaltres. També saludo afectuosament el Sr. Enric Vendrell, director general d'Afers Religiosos, que expressa la valoració del govern de la Generalitat envers la vida religiosa de Catalunya.

Amb motiu de l'Any de la Vida Consagrada, i en plena pasqua, ja propers a la Pentecosta, hem volgut celebrar la nostra FESTA MAJOR: un dia de trobada fraterna en la què expressar sobretot la joia i l'agraïment per haver estat cridats pel Senyor a aquesta forma de vida dins l'Església.

A aquesta trobada ens hem convocat mútuament a través de la URC, Unió de Religiosos de Catalunya, que expressa el camí conjunt i fratern que anem fent les diverses congregacions i ordes religiosos de casa nostra, en comunió amb els nostres germans de la CONFER i d'arreu del món. Aquest és un primer fet que voldria subratllar, perquè ha estat un dels regals de la renovació conciliar: l'obertura a les altres congregacions per ajudar-nos, enriquir-nos, col·laborar, ja que compartim el mateix estil de vida dins de l'Església. El Papa i els nostres Bisbes en les seves cartes amb motiu de l'inici de la Vida Consagrada ens esperonen a avançar encara més en aquest camí. Diu el Papa: "espero que creixi la comunió entre els membres dels diferents Instituts. ¿No podria ser aquest Any l'ocasió per sortir amb més valor dels confins del mateix Institut per a desenvolupar junts, en l'àmbit local i global, projectes comuns de formació, evangelització, intervencions socials? Així es podrà oferir més eficaçment un autèntic testimoni profètic. La comunió i la trobada entre diferents carismes i vocacions és un camí d'esperança. Ningú no construeix el futur aïllant-se, ni només amb les seves pròpies forces, sinó reconeixent-se en la veritat d'una comunió que sempre s'obre a la trobada, al diàleg, a l'escolta, a l'ajuda mútua, i ens preserva de la malaltia de la autoreferencialitat. No us replegueu en vosaltres mateixos, no deixeu que les petites baralles de casa us asfixien, no resteu presoners dels vostres problemes. Aquests es resoldran si aneu fora a ajudar d'altres a resoldre els seus problemes i anunciar la Bona Nova. Trobareu la vida donant la vida, l'esperança donant esperança, l'amor estimant"

Certament en aquest camí conjunt, intercongregacional, hem avançat molt però estem cridats a fer passes més agosarades, que vagin més enllà del coneixement i la col·laboració mútua. Especialment les congregacions amb carismes afins o les que comparteixen un mateix territori o àmbit, estem cridats a imaginar i posar en marxa projectes de vida i de missió, compartits també amb els laics, que impliquin fins i tot compromisos institucionals. Fer junts el que no podem ni hem de fer sols.

Aquest dinamisme de sortida no es limita a l'obertura a les altres Congregacions i Ordes, sinó que ens ha de portar també, en paraules del Papa, a "buscar una sincera sinergia entre totes les vocacions en l'Església, començant pels preveres i

els laics”, així com a «fomentar l'espiritualitat de la comunió... en la comunitat eclesial mateixa i més enllà encara dels seus confins».

Certament, sentim la crida a un treball de comunió més intensa en les esglésies diocesanes i també en l'Església de Catalunya. A finals de gener, com sabeu, vam tenir una trobada de tots els Bisbes amb seu a Catalunya i els Superiors i Superiores Majors i Delegats de les Congregacions i Ordes establerts al Principat. Va ser una jornada molt positiva, viscuda en un bon ambient de fraternitat. Vam pregar junts i també vam reflexionar junts sobre com podem conjuntament respondre a la crida del Papa Francesc a una renovació pastoral en profunditat de la nostra Església.

Certament podem constatar, com ho fan els Bisbes de Catalunya en la Carta amb motiu de l'Any de la Vida Consagrada, “la bona entesa i afecte dels religiosos i religioses amb els Bisbes, preveres i diaques”. Cal esmentar en aquest sentit el SIRBIR (Secretariat Interdiocesà de relació Bisbes-Religiosos) i les trobades bianuals de la Junta Directiva ampliada de l'URC amb els Bisbes de la CET. És també un dels fruits de la renovació conciliar. Sobre aquesta base hem d'anar trobant els instruments més adients per aprofitar millor la riquesa i varietat dels diversos dons de l'Esperit i col·laborar en els projectes pastorals diocesans des del respecte pels carismes diversos, superant la temptació els uns a fer la seva “capelleta” i dels altres a “assimilar-nos” als laics o als preveres diocesans. Els reptes que tenim, prou seriosos i radicals, no els podem plantejar per separat, necessiten de l'aportació de tots els carismes i ministeris: la crisi vocacional que compartim, la connexió amb les noves generacions, la lluita contra l'exclusió i la pobresa, la comunicació creïble i significativa del missatge cristià en la societat actual, el diàleg fe-cultura...

En aquesta trobada de Bisbes amb Religiosos, vam fer un repàs de les interpel·lacions i estímuls que en l'inici de l'Any de la Vida Consagrada ens ha ofert el Papa i també els nostres Bisbes en les Cartes que ens han adreçat a nosaltres i a tot el Poble de Déu. A més d'aquest repte de la intercongregacionalitat i la comunió eclesial, n'hi ha d'altres de

ben importants, que repasso breument:

- El repte de refermar el nostre testimoniatge joiós, autèntic i creïble del seguiment del Crist, tenint l'evangeli com la nostra regla absoluta de vida com a consagrats i la compassió pels altres com el motor de la nostra creativitat i lliurament generós, com ho va ser pel mateix Jesús i pels nostres fundadors i fundadores.
- El repte de viure amb esperança aquests moments de pobresa, ser testimonis profètics del "ser forts en la feblesa, immersos com estem en una societat que ostenta el culte a l'eficiència, a l'estat pletòric de salut, a l'èxit, i que margina els pobres i exclou els «perdedors».
- El repte de refermar i revitalitzar el nostre testimoni de vida comunitària, basat en el reconeixement de la dignitat de cada persona i del compartir el do de cadascú, ser «experts en comunió» enmig d'una societat en que tot sovint s'experimenta la difícil convivència entre cultures, la prepotència amb els més febles, les desigualtats.
- El repte de no renunciar a la profecia, despertar el món, denunciar el mal sense por, amb llibertat, i estar de part dels pobres i dels indefensos, com Déu mateix hi està; mantenir vives les utopies, però sense renunciar a "avançar-les" en llocs on es visqui la lògica del do, de la fraternitat, de l'acollida de la diversitat, de l'amor mutu.
- El repte de renovar els hàbits, estructures, presències i obres, sortint decididament cap a les perifèries socials, existencials, culturals, espirituals.

Voldria agrair públicament en aquesta trobada aquestes crides i orientacions que hem rebut i continuem rebent del Papa Francesc i dels Bisbes de Catalunya, amarades de valoració i estimació cap a la Vida Consagrada. En bona part es refereixen a reptes importants que fa

temps estem afrontant en els nostres capítols provincials i generals i en cercles de reflexió de tota mena, també amb els laics que se senten "família carismàtica" amb nosaltres o que són importants col·laboradors a quasi totes les nostres obres.

En tot cas en aquesta conversió pastoral demandada pel Papa,

volem que aquest Any de la Vida Consagrada representi per a nosaltres un *kairós*, una providencial oportunitat per ser vi de qualitat posat en els bots nous que ens demana l'Esperit, fent un pas qualitatiu en el procés de discerniment, de forma que puguem impulsar una Església en sortida i oferir a les noves generacions projectes engrescadors de vida i de missió.

En aquest context, volem viure avui un dia de festa major de la Vida Consagrada a Catalunya, un moment de celebració, de gratuïtat, de goig, de memòria agraïda, de participació i del compartir el do de la crida...

A una festa major es reviu i es conserven les tradicions, celebrem qui som, d'on som i la festa es contagia i arriba més enllà fins els pobles veïns, alhora és una crida a ser (venerant al patró o a la patrona) que dóna identitat al poble.

És un moment, doncs, primer a expressar el nostre agraïment. Amb Maria, entonem el nostre "magnificat" al Senyor per tot el bé que al llarg de la història de l'Església a casa

nostra ha realitzat a través dels nostres Instituts i Ordes, malgrat les nostres limitacions. És gran la quantitat i diversitat de comunitats religioses presents a les nostres Esglésies diocesanes. Un bon nombre d'elles tenen els seus orígens a Catalunya i d'altres s'hi han anat establint i arrelant des de temps antics. Cal també agrair a Déu el testimoni de santedat de tants homes i dones consagrats, els nostres fundadors i fundadores entre ells, que han marcat sens dubte la fe del nostre poble. També és un gran motiu de reconeixement el testimoni i la tasca de tants i tants missioners i missioneres de casa nostra que han lliurat la seva vida en altres zones del món més necessitades. Finalment volem agrair Déu pels laics i laiques que en gran nombre comparteixen el nostra carisma i la nostra missió.

També avui és un moment per deixar-nos contagiar per l'alegria pasqual que desprenen els textos bíblics que anem llegint aquests dies a la litúrgia, especialment dels Fets dels Apòstols, i que ens presenten unes comunitats cristianes i uns evangelitzadors profundament transformats per la presència del Ressuscitat, que no poden deixar de donar testimoni, d'una esperança que ha de canviar el món. És el model d'una Església, com escriu el Papa Francesc en la seva Carta Apostòlica, citant una homilia de Benet XVI: «que no creix per proselitisme, sinó per atracció» (n. 14)”. Segueix el Papa dient. “Sí, la vida consagrada no creix organitzant boniques campanyes vocacionals, sinó quan els joves que

ens coneixen se senten atrets per nosaltres, quan ens veuen homes i dones feliços. Tampoc la seva eficàcia apostòlica no depèn de l'eficiència i el poder dels seus mitjans. És la vostra vida la que ha de parlar, una vida en la qual es transparenta l'alegria i la bellesa de viure l'Evangeli i de seguir el Crist”.

PAPA FRANCESC

LA JOIA DE L'EVANGELI

Evangelii Gaudium
Exhortació apostòlica

Aquesta alegria i bellesa de viure l'Evangeli i de seguir el Crist és la que volem expressar avui en aquesta trobada. El Papa no para de repetir-nos que espera de nosaltres que siguem testimonis de la joia de l'evangeli “Que sigui sempre veritat el que vaig dir una vegada: «On hi ha religiosos hi ha alegria». ... “Que entre nosaltres no es vegin cares tristes, persones descontentes, perquè «un seguiment trist és un trist seguiment».

Estem cridats a experimentar i demostrar que Déu és capaç d'omplir a vessar els nostres cors i fer-nos feliços, sense necessitat de buscar la nostra felicitat en una altra banda; que l'autèntica fraternitat viscuda a les nostres comunitats alimenta la nostra alegria; que la nostra entrega total al servei de l'Església, les famílies, els joves, la gent gran, els pobres, ens realitza com a

persones i dóna plenitud a la nostra vida.”

No és una joia superficial ni evasiva, sinó que assumeix la nostra feblesa i dificultat i les obren a l'esperança, com molt bé indica el Papa: “També nosaltres, igual que tots els altres homes i dones, experimentem les dificultats, les nits de l'esperit, la decepció, la malaltia, la pèrdua de forces a causa de la vellesa. Precisament en això hauríem de trobar la «perfecta alegria», aprendre a reconèixer el rostre de Crist, que es va fer en tot semblant a nosaltres, i sentir, per tant, l'alegria de saber-nos semblants a ell, que no ha refusat de sotmetre's a la creu per amor nostre”.

En aquest sentit, el Papa desitja “que aquest Any de la Vida Consagrada sigui també una ocasió per confessar amb humilitat, i alhora amb gran confiança en el Déu amor (cf. 1Jn

4,8), la pròpia fragilitat, i per viure-ho com una experiència de l'amor misericordiós del Senyor; una ocasió per proclamar al món amb entusiasme i donar testimoni amb goig de la santedat i vitalitat que hi ha en la major part dels qui han estat cridats a seguir Crist en la vida consagrada”.

Aquesta vivència profunda de joia i confiança, enmig de les dificultats, arrelades en l'experiència de Déu i en el lliurament als germans, ens permetrà tenir la mirada lúcida i evangèlica que ens demana el moment que vivim. Un moment de canvi profund, que si el sabem fer bé tindrà un profund sentit evangèlic. Tots en som ben conscients: estem experimentant ràpidament una disminució numèrica espectacular, que continuarà en els propers anys. La presència de la vida consagrada serà molt més reduïda d'aquí a poc temps. Això ho podem viure només com una pèrdua o des de la nostàlgia dels temps millors, o ho podem assumir com una gran oportunitat de posar tota la confiança en Déu, que ens vol obrir a una nova realitat, i col·laborar amb Ell per realitzar-la.

Les circumstàncies ens empenyen a sentir-nos pobres i limitats, i per això mateix a confiar només en el qui ens ha cridat. La vida consagrada a Catalunya, que té un passat esplendorós de presència, d'acció i de servei, arriba a un temps en què està cridada a un testimoniatge molt més senzill però ben evangèlic, més basat en l'autenticitat de vida de poques persones que en l'eficàcia del servei actiu de grans col·lectius. Ens hem de deixar amarar per les paràboles evangèliques que ens parlen del llevat que fa pujar tota la pasta, de la petita llavor que esdevé un gran arbre i que creix sense que hom sàpiga com. En el fons: el misteri de la gran potència de vida que s'amaga en l'autenticitat de la petitesa.

Podem recordar alguns dels grans dèficits de la nostra societat als quals la vida consagrada pot donar una bona resposta testimonial: la falta de comunicació personal, la pèrdua del sentit de transcendència, la recerca d'espiritualitat, la injustícia social, la dificultat de convivència entre pobles i cultures, i tants altres.

Entrem, doncs, en una fase de la vida consagrada al nostre àmbit social i cultural, en el què tindrà més importància la qualitat del nostre testimoni personal i comunitari, la nostra presència i contagi, que potser les nostres grans obres, per més que aquestes tenen el seu sentit i haurien de poder continuar amb la presència que puguem i amb un protagonisme més fort d'un laïcat cristià ben conscient del paper que li toca jugar.

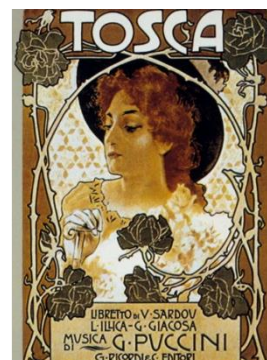
Amb Maria, model incomparable de consagració a Déu i al proïsme, volem viure el nostre temps amb esperança confiada, amb profunda joia i amb lucidesa. I avui volem dir a l'Església i a la societat que és bonic i plenificador consagrar-se al servei de l'Evangeli, de

Déu i dels germans en la nostra forma de vida. Germans i germanes: que continuem tenint una bona festa major de la vida consagrada a Catalunya. Moltes gràcies!.

E lucevan le stelle
Tosca
Puccini

Joan Martínez Colàs, tenor

Audiovisual: “Amb alegria, rere les petjades de Jesús”

Aquest audiovisual es va estrenar el 28 de gener de 2015 amb motiu de la reunió conjunta de la Conferència Episcopal Tarraconense i de l'assemblea de l'URC, integrada per superiores i superiors majors així com per delegades i delegats permanents.

Podeu veure l'audiovisual “**AMB ALEGRIA, RERE LES PETJADES DE JESÚS**” al youtube.

Existeixen dos formats en català

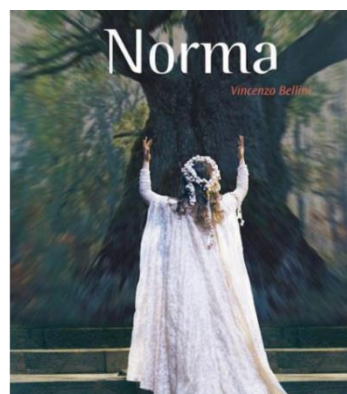
1. **Format integral** (inclou les estadístiques de les 10 diòcesis i la global de Catalunya). Durada: 15 minuts 10 segons.
<https://www.youtube.com/watch?v=S446lnyqRow>
2. **Format reduït** (s'exclouen les estadístiques de les 10 diòcesis i només inclou l'estadística global de Catalunya). Durada: 12 minuts i 24 seconds.
<https://www.youtube.com/watch?v=X4acml-NzLM>

I la traducció al castellà

3. **Versió castellana** de l'audiovisual de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), titulada "Con alegría, tras las huellas de Jesús", elaborada amb motiu de la celebració de l'Any de la Vida Consagrada. Ha rebut més de 1500 visites.
<https://www.youtube.com/watch?v=ACKSJDT8gC8>

Casta diva
Norma
Bellini

Laia Camps Farrés, soprano

Testimonis personals

ALEGRIA • Manel Castillo, germà marista

Quan tenia 12 i 13 anys, anava al Col·legi del Germans Maristes de Lleida i durant dos cursos, vaig tenir de tutor un germà marista que sempre estava content dins de classe i fora de classe. I vaig dir, jo vull ser com el germà i vaig entrar al seminari.

Quan tenia 17 anys amb altres dos companys de seminari vàrem anar una setmana a Taizé i el divendres al vespre després de la pregària, Fr Roger de Taizé es quedava en un racó de l'Església de la Reconciliació per parlar amb tots els joves que volguessin. Nosaltres tres ens vàrem posar a la cua, i arribats davant de Fr. Roger ens presentàrem. Les paraules de Fr Roger per a nosaltres van ser aquestes: "Benaurada la comunitat de germans que viu la festa, la joia de la Pasqua de Jesús Ressuscitat".

Aquesta joia del Crist Ressuscitat és el que hem viscut any darrera any a les Pasqües Joves, envoltats de joves, una vivència de la mort i la resurrecció del Crist que ens ha donat vida i alegria pels 365 dies de l'any.

La vida en fraternitat de cada dia, la joia de trobar-nos per dinar i sopar entorn la mateixa taula, cada germà explicant les seves aventures del dia viscudes amb alumnes, mestres, mares i pares dels alumnes. L'alegria de viure en comunitat de germans.

Fa anys a nivell intercongregacional vàrem elaborar el document "El que és nou demana novetat" i el grup de germanes i germans de la nostra edat que ens vàrem conèixer en

aquell moment ens hem anat trobant periòdicament al llarg de tot aquest temps, hem viscut la joia de la trobada reiteradament.

Actualment ens omplim d'alegria quan escoltem, veiem o llegim al Papa Francesc. Un Papa jesuïta. El seu somriure a la cara. Les seves bromes de cada dia. La seva opció pels més vulnerables.

Finalment dir que tot celebrant l'any de la vida consagrada, fa dos diumenges ens vàrem trobar a Rubí, per primer cop en la història, les quatre comunitats religioses de germanes i germans de la ciutat de Rubí. I quina sorpresa! Ens vàrem trobar amb una germana carmelita jove mexicana. La germana ens va estar explicant que havia estudiat en el col·legi dels germans maristes de Mèxic, tota la primària, secundària, batxillerat i fins i tot els estudis universitaris en la Universitat que els germans tenim a Mèxic. Vaig viure una gran alegria escoltant a la germana i veien que guardava un record entranyable dels germans que l'havien acompanyat. Vaig viure la joia de la trobada, com avui fem totes i tots que ens trobem aquí en aquesta Festa Major de la Vida Consagrada.

Gràcies.

ESPERANÇA • Rosa Maria Picas, dominica de l'Anunciata

Abraçar el futur amb esperança és el tercer objectiu que el Papa Francesc va promulgar en el moment de dedicar l'any 2015 a la Vida consagrada.

L'Esperança no és una virtut passiva, sinó dinàmica. És una convicció que totes les coses estan cridades a ser en plenitud. La nostra esperança és fruit de la fe en el Senyor de la història, que segueix repetint: "No tinguis por de ningú. Jo seré al teu costat" (Jr. 1,8)

Recordant també les paraules de l'apòstol Pere que ens diu que hem de saber donar raó de la nostra esperança, a tothom qui ens ho demani, volem fer palès que, malgrat les incerteses i dificultats que avui en dia afronta la vida consagrada, la nostra Congregació de Dominiques de l'Anunciata lluita per no perdre com els israelites la capacitat de discernir els moviments del núvol, que guia el nostre camí (cf. Nm 9, 17) i reconèixer en els signes petits i fràgils la presència del Senyor de la vida i de l'esperança.

- Ens omplen de goig **les noves vocacions** que sorgeixen a l'Àsia, Àfrica, Amèrica, joves enamorades del Crist que el volen seguir amb il·lusió i entusiasme, per mitjà del carisma dominicà, per obrir nous camins i noves formes de viure l'Evangeli i ser presència en el món. El mateix Papa Francesc els diu: "Em dirigeixo sobretot a vosaltres, joves. Sigueu el present, vivint activament en el si dels vostres Instituts, oferint una contribució determinant amb la frescor i la generositat de la vostra opció".
- Mirem amb afecte i esperança a tots els laics que han compartit amb nosaltres la vivència del nostre carisma al servei de l'Evangeli, sobretot en el camp de l'educació, i que ara són continuadors i referents per altres professors, desitjosos de continuar educant formant comunitats compromeses, tal com hem fet i seguim fent les filles del P. Coll.
- No podem oblidar la generositat i la nova saba que ens aporten els joves voluntaris que comparteixen la nostra vida i missió, ja sigui aquí a Catalunya o bé en terres de missió. Una menció especial a tantes germanes que havent dedicat la seva vida al

servei de la missió segueixen lliurant generosament el seu temps a moltes de les necessitats en què es troba immers el nostre món.

Acabo amb unes paraules del Cardenal Suenens

*Feliços els qui tenen l'audàcia de somniar
i que estan disposats a pagar el preu que calgui perquè el seu
somni prengui cos en la història dels homes!*

MISSIÓ • Laura Riudavets, carmelita de la caritat vedruna

*Cadascú i cadascuna de nosaltres ha viscut **una experiència personal d'encontre amb Jesús** que ens ha transformat i ens continua movent a **donar la vida**, essent agents de guarició i signes d'esperança.*

La meua experiència com a vedruna neix d'un carisma amb uns accents educatius, guaridors i alliberadors.

Actualment, treballo a La Llar Juvenil de Vic, un Centre Residencial d' Acció Educativa, col·laborador de la Direcció General d' Atenció a la Infància i a la Adolescència (DGAIA.) La funció que se'ns ha conferit és la d'oferir als menors un recurs alternatiu al seu nucli familiar inexistent, deteriorat o amb greus dificultats per a cobrir les seves necessitats bàsiques.. Actualment, la Llar acull 26 menors

de 6 a 17 anys, on hi viuen els 365 dies de l'any. Pretenem acollir els infants en una ambient familiar, d'amor i seguretat, promoure la seva educació integral i vetllar pel desenvolupament harmoniós de la seva persona.

Reconec que la Llar és un àmbit privilegiat per canalitzar l'amor de Déu que vol arribar a tots, que vol donar vida i una vida en abundància. Un projecte humanitzador. Un treball fet corresponsablement i amb forta vinculació per part de tot l'equip educatiu. Arriben a la Llar nens i nenes molt castigats per la vida, amb greus carències, sovint molt sols i sense referents afectius . Víctimes d'una societat i d'uns sistemes sovint injustos, que els van deixant als marges dels camins .

Procurem actuar des de la pedagogia de l'amor- com ens recomanava Sta. Joaquina-, duent a terme una tasca guaridora, d'acollida sincera i personal, acompanyant processos educatius i alliberadors que mostren que una altra forma de viure i de relacionar-se és possible.

Un repte per educar des de la individualitat- cada persona és un món-, un aprendre a mirar més enllà de les aparences - hi ha infants que s'amaguen rere una cuirassa de molta duresa-, de valorar les persones pel que són més que pel que fan, una oportunitat de retornar-los hi la seva dignitat i d' oferir-los recolzament per reintegrar-se a la societat. Quin goig contemplar els processos i l'evolució que van fent!. Però, sovint, en la nostra tasca, cal començar de nou, no desanimar-se, assumir que a voltes no tenim respostes ni solucions, acceptar-nos mútuament tal com som, amb les nostres potencialitats i limitacions, acollir humilment la pròpia fragilitat.

Comunitàriament, mantenim una actitud d'escolta activa i de discerniment. Experimentem la certesa que **tota la nostra vida és missió** . En sentim cridades i enviades personalment i comunitària. Entre totes ens sostenim, ens encoratgem a viure la missió i vetllem per tal que continuï endavant, procurant treballar amb amor i competència.. La pregària és també l'espai privilegiat que ens dona consistència. **De Jesús aprenem els viaranyes que condueixen a tenir cura de les necessitats profundes de tota persona.**

M'omple compartir el dia a dia amb aquests infants, contemplar el seu procés de creixement.. És un intercanvi d'amor. *La seva realitat ens sacseja i fa que es manifesti el millor de nosaltres mateixes.*

M'encoratja i m'ajuda a caminar la certesa que he estat estimada incondicionalment, gratuïtament ; experimento la joia de renovar, dia a dia, el desig de posar-me al servei del Regne, al servei de la vida. : *"L'Esperit del Senyor Déu reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a curar els cors desfets, a proclamar als captius la llibertat i als presos el retorn de la llum, a proclamar l'any de gràcia del Senyor."*(Is 61,1-2a)

VIDA COMUNITÀRIA EN FRATERNITAT • Josep Mª Massana, franciscà

1.- PER TOTS ELS GRUPS RELIGIOSOS

En el marc de l'Any de la Vida Consagrada, el papa Francesc anima els religiosos a pouar a les fonts del carisma de cada Orde i de cada Congregació.

Tots els grups religiosos tenen un denominador comú, que és el **seguiment de Jesús** dut a terme com a **vida de fraternitat viscuda en comunitat**. Això és propi de tots. Cada un ho viu segons el seu propi carisma. Així en l'Església hi ha tot un mosaic de **maneres diverses** de viure el seguiment de Jesús, com vida de fraternitat en comunitat.

2.- I QUINA ÉS LA MANERA DE VIURE-HO EN EL SI DE L'ORDE FRANCISCÀ?

Ens ho diu el nom que ens va donar sant Francesc. Tenim un nom que defineix molt bé la particularitat franciscana, dintre del seguiment de Jesús, viscut com a fraternitat en comunitat, que és comú a tots...

El nostre nom és el de **freres menors**. És un nom que ens defineix i en configura:

a.- En primer lloc som freres, és a dir, germans. Tots els sers de la creació, segons Francesc, són germans i germanes nostres, perquè tots tenen un sol origen: Déu Pare. Per això Francesc parla del germà sol i la germana lluna; del germà vent i la germana aigua; de la germana mare terra i fins i tot de la germana mort. Amb molta més raó els homes i dones són germans i germanes, que formen una fraternitat, una província, un Orde, una família humana.

b.- En segon lloc som menors, és a dir: cridats a ser humils, senzills, amics dels pobres, dels malalts, dels rebutjats, dels immigrants, dels que no tenen veu.

Jesús es va identificar amb ells: "Tot el que feu a un d'aquests petits, a Mi m'ho feu". El franciscà ha de maldar també per a identificar-s'hi.

Com a freres i com a menors, els franciscans som cridats, doncs, a viure el que viuen tots els grups religiosos: **la vida de fraternitat en comunitat**. I això com a **germans menors**.

PREGÀRIA • M^a del Carmel Montcerdà, carmelita descalça

La oració la vivo con la influencia marcada por tres facetas:

- En mi infancia hubo la promesa, la herencia de una casa.

- A los 15 años se me grabó una frase de san Pablo a los Colosenses que sigue perdurando: *“Vuestra vida está escondida con Cristo en Dios.”* A partir de ahí fui descubriendo mi vocación contemplativa,

- Y luego aprendí de mi madre viéndola rezar, la devoción, en el sentido de rezar pensando lo que digo, prestando atención.

En S. Teresa y sus obras encuentro todo esto ampliamente explicado: En las V Moradas habla del gusano de seda y dice: *“Pues crecido este gusano comienza a labrar la seda y edificar la casa a donde ha de morir. Esta casa querría dar a entender aquí, que es Cristo. En una parte me parece he leído u oído, que nuestra vida está escondida en Cristo o en Dios, que todo es uno. Él es la morada y la podemos nosotros fabricar para meternos en ella.”*

Creo que desde que entré carmelita mi oficio ha sido el de albañil, de estar edificando la casa y aún estoy en ello... pero luego, en la liturgia de las horas, en la hora de Nona, encuentro el salmo 126, tan consolador:

“Si el Señor no construye la casa en vano se cansan los albañiles. Dios lo da a sus amigos mientras duermen.”

Aquí entra de lleno la definición característica de S. Teresa sobre la oración; Dios lo da a sus amigos, tratar de amistad.

Para mí la oración consiste en aprender a tratarse, no sólo en momentos de horario sino a lo largo y ancho de la vida. No se es amigo a ratos.

Es una amistad que he de cuidar y que ha de ir creciendo. He de pasar tantas horas con Jesús, que lo necesito todo: la alabanza, la adoración, la súplica, la gratitud, el perdón. Sobre todo el silencio y la mirada al Crucificado y al Resucitado.

Hoy también sigo escuchando la misma pregunta: ¿Qué pides?

- La misericordia de Dios
- La pobreza de la Orden
- La compañía de las hermanas.

Formo parte de una comunidad orante, que me enseña la oración cristiana en la Iglesia y para la humanidad entera.

PERIFÈRIA • Viqui Molins, teresiana

Parlar de la nostra experiència de viure a les perifèries és parlar d'un veritable regal de Déu a la nostra comunitat. En el cas concret que vivim nosaltres, les teresianes, al Raval de Barcelona, diria que ens ha enriquit per vàries raons.

La primera per estar al costat d'aquells que viuen en l'altra Barcelona, la que molta gent no coneix. I dic estar al costat, perquè la nostra opció principal va ser aquesta; ser-hi més que crear el nostre espai propi. El lloc on es viu configura i va canviar els nostres cors.

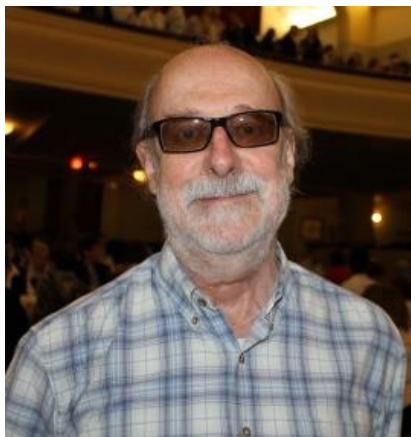
La segona per participar de la vida del barri amb senzillesa i com qualsevol veí i fer-ho amb la llibertat que ens dona la nostra consagració a Déu i als germans. El fet de la gran diversitat i interculturalitat del barri també ens enriqueix compartint la nostra fe amb altres confessions religioses.

La tercera perquè ens permet viure el sentit d'acollida a tothom, però especialment als més desfavorits, des de la nostra opció evangèlica. I compartir-ho amb altres comunitats religioses, amb laics compromesos i amb tots aquells que volem una església, com la que ens demana el Bisbe de Roma, Francesc, que surti de les sagristies i els convents per acostar-se a la gent amb una mirada de misericòrdia, de comprensió i d'amor.

Des de que vam arribar -aviat farà 20 anys- aquest va ser el leif motiv de la nostra vida comunitària:

“Cridà els qui va voler, perquè estiguessin amb Ell i els envià a predicar la Bona Notícia del Regne, amb poder de treure dimonis... (Mc.3,13)

PROFETISME • Joan Soler, claretià

Jo seguint les petjades de Claret amb els germans i germanes de les comunitats de Vic, i treballant per fer xarxa de qualitat humana sobretot amb nous i noves als àmbits del Casal Claret. Tots, totes, seguint les petjades de Jesús:

Ser profetesses. Ser profetes.

Restar dia a dia presents, dempeus, amb el nostre poble, la nostra gent que són, precisament, gent – dones i homes, avis i infants – de tots els pobles, de totes les cultures i tradicions religioses.

Denunciar, amb la vida i la paraula, els sistemes de mort, opressió i explotació, que fragmenten, debiliten i destrueixen

la humanitat i la terra.

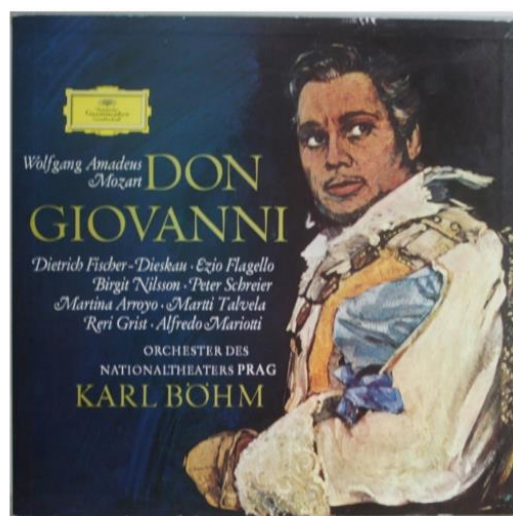
Ser memòria, per a la nostra església i les altres esglésies, d'aquest Evangeli que constantment ens desvetlla del “somieig” d'una institució temptada d'auto-justificar-se en el nom de Déu i sempre cridada de nou a “ser-des-de-l'evangeli”.

Recuperar, desvetllar i alimentar la dimensió femenina tan necessària i urgent en les construccions socials i econòmiques al servei de la Vida a la Terra, en l'església injustament privada d'aquesta energia i en aquest Déu-Mare i Esperit gestant del món nou.

Crear espais on totes i tots puguem palpar la possibilitat i la bellesa de viure com germans i germanes, compartint els béns de la terra, la dignitat i el respecte profundament sentits, totes les nostres capacitats posades al servei del Bé, al servei del Regne.

Dalla sua pace
Don Giovanni
Mozart

Joan Martínez Colàs, tenor

Pausa

Una breu pausa per cloure la primera part i obrir la segona, que se centrarà en la intervenció de Mons. Santiago Agrelo, ofm, arquebisbe de Tànger.

La ci darem la mano
Don Giovanni
Mozart

Duo: Laia Camps Farrés, soprano
i Joan Martínez Colás

Conferència de Mons. Santiago Agrelo, ofm, arquebisbe de Tànger: "Abriendo caminos hacia el futuro de la vida religiosa"

El P. Francesc Vilà i Virgili, ofm, presenta al ponent.

Abriendo caminos hacia el futuro de la vida religiosa

Tardaremos tiempo -¿cuánto tiempo más?- en caer en la cuenta de que, mientras creíamos estar trabajando por la renovación de la vida religiosa, en realidad no hacíamos otra cosa que derrochar energías en mantener lo viejo, en vestirlo de seda, en pasarlo una y otra vez por el esteticista.

Lo peor que podía habernos pasado hubiese sido

tener éxito en semejante intento¹.

No se trata de volver a ser 'muchos', sino de dejarnos hacer por el Espíritu de Dios para que seamos en la Iglesia lo que él quiere, y realicemos la tarea que él nos confía.

El futuro de la vida religiosa no se lee en las líneas de nuestras tradiciones ni en las vísceras de nuestras estructuras, sino en el evangelio y en el corazón de quienes se convierten y creen en él.

"La teología de la vida religiosa se enfrenta al problema de reconstruir su identidad y sus tareas en un nuevo marco eclesial, a la luz de la promoción del laicado y ante una nueva concepción de la santidad, la perfección y la relación entre la naturaleza y la gracia"².

Pudiéramos pensar que esa tarea no es para nosotros, que han de ser nuevas generaciones las que busquen caminos nuevos; si nos engañase esa tentación, estaríamos apuntándonos a morir de tristeza, y dejaríamos de lado uno de los objetivos más hermosos que la fe nos está señalando.

¹ "Las grandes guerras y las crisis económicas favorecieron el reclutamiento de nuevos religiosos, por lo que prácticamente crecieron todas las congregaciones... Paradójicamente, el éxito demográfico y organizativo, generado en el último cuarto del siglo XIX, se convirtió en un lastre para la evolución. Como había muchas vocaciones, no se sentía la necesidad de cambiar... El crecimiento numérico se convirtió en un alegato teológico para legitimar la viabilidad y perennidad de sus estructuras y tradiciones, favoreciendo el inmovilismo y la carencia de innovación": J. A. ESTRADA, *Religiosos en una sociedad secularizada. Por un cambio de modelo*. Ed. Trotta (Madrid 2008) 57-58.

"Quizás la crisis actual de la vida religiosa capacite más para el evangelio que el triunfalismo y la seguridad de las etapas anteriores": Cf. J. A. ESTRADA, *Religiosos en una sociedad secularizada*, 112.

También el éxito remite a "las dinámicas de poder y de prestigio en las que se enredaron los discípulos de Jesús": Cf. J. A. ESTRADA, *Religiosos en una sociedad secularizada*, 73.

² Cf. J. A. ESTRADA, *Religiosos en una sociedad secularizada*, 62.

De qué hablamos cuando decimos «vida religiosa»:

La Iglesia te ve así:

Hablamos de personas adultas, hombres y mujeres que, por la profesión de los consejos evangélicos, son llamados a dar en medio del mundo una «visibilidad» **típica** y **permanente** a Cristo virgen, pobre y obediente³, de modo que “la Iglesia, por medio de ellos, muestre **cada vez mejor** a Cristo: lo muestre en oración en el monte, anunciando a las gentes el Reino de Dios, curando a los enfermos y lisiados, convirtiendo a los pecadores en fruto bueno, bendiciendo a los niños, haciendo el bien a todos, siempre obediente a la voluntad del Padre que lo envió”⁴.

“la Iglesia, por medio de ellos, muestre **cada vez mejor** a Cristo: lo muestre en oración en el monte, anunciando a las gentes el Reino de Dios, curando a los enfermos y lisiados, convirtiendo a los pecadores en fruto bueno, bendiciendo a los niños, haciendo el bien a todos, siempre obediente a la voluntad del Padre que lo envió”⁴.

Hablamos de hombres y mujeres que por la práctica de los consejos evangélicos intentan seguir **con mayor libertad** a Cristo e imitarlo **con mayor precisión**⁵, hombres y mujeres que consideran el

seguimiento de Cristo como **regla suprema** de sus vidas⁶, y la búsqueda de la caridad perfecta como **opción primera y principal** para ellos⁷.

Hablamos de hombres y mujeres que, mediante los votos u otros vínculos sagrados, hacen “una **total consagración** de sí mismos a Dios, amado sobre todas las cosas”⁸, hombres y mujeres que, “en los monasterios, o en las escuelas y hospitales, o en las misiones, hermosean a la Esposa de Cristo con perseverante y humilde fidelidad, y prestan a todos los hombres los más generosos y variados servicios”⁹.

De todo eso hablamos cuando decimos «vida religiosa» si a la pregunta sobre ella buscamos respuesta en el magisterio de la Iglesia¹⁰.

³ Cf. JUAN PABLO II, Exhortación apostólica *Vita Consecrata* (=VC) 1.

⁴ CONCILIO VATICANO II, Constitución dogmática *Lumen Gentium* sobre la Iglesia (=LG) 46.

⁵ Cf. CONCILIO VATICANO II, Decreto *Perfectae Caritatis* (=PC) 1.

⁶ PC 2, a.

⁷ PC 1.

⁸ LG 44.

⁹ LG 46.

¹⁰ Habréis observado que el magisterio, al referirse a la vida religiosa, se vale de fórmulas que intentan darle una identidad dentro de cuerpo de la Iglesia.

Esas fórmulas, J. A. Estrada las considera de compromiso, y las resume en lo que él llama «teología del más»: “de manera especial”, “mejor”, “de total consagración”, “del sólo Dios”, “de modo particular”, “más íntimamente”, “asemeja más”, “más de cerca”, “inmediata”, “de consagración indivisa”, “más libre”, “perennemente”: Cf. J. A. ESTRADA, *Religiosos en una sociedad secularizada*, 71.

Si se lee el nº 44 de la constitución dogmática sobre la Iglesia, *Lumen Gentium*, hallamos en él, explícitos o implícitos, una letanía de “más”.

La pregunta es: ¿Significa eso que la vida religiosa representa en la Iglesia un status de superioridad con relación a los que no son religiosos?

Juan Antonio Estrada piensa que sí. Yo pienso que se puede interpretar así; pero que son posibles otras interpretaciones. Cuando el libro de los Hechos se refiere a Bernabé y Pablo como “hombres que han entregado su vida al nombre de nuestro Señor Jesucristo” (Hch 15, 26), no creo que los presente como superiores a nadie; simplemente los reconoce por lo que manifiestan ser dentro de la Iglesia. A la mente vienen las recomendaciones de

Tú te ves así:

Pero vosotros conocéis otras respuestas, menos teológicas y más interiorizadas, que amenazan con apagar la luz de la esperanza en los corazones de muchos religiosos y cegar en sus vidas el manantial de la alegría.

Desde un análisis de la situación que se supone objetivo, cuando decimos «vida religiosa», estaríamos hablando de hombres y mujeres cuya forma tradicional de vida ha entrado en crisis manifiesta, pues se han multiplicado los abandonos¹¹; han disminuido las vocaciones¹²; los que quedamos, tenemos delante de nosotros un puñado de días, un ocaso irremediable, que no parece ser sólo nuestro ocaso sino el de las instituciones a las que pertenecemos.

Esa respuesta, que parece la única realista y que, por eso mismo, tanto daño nos hace, ahonda sus raíces en una tierra que, se supone, los religiosos debiéramos haber abandonado cuando nos pusimos en camino con Cristo

Jesús. Esa respuesta nace en la tierra de nuestras posibilidades, de nuestros proyectos, de nuestras opciones, de nuestras aspiraciones, de nuestras prioridades, de nuestros pesos y medidas, de nuestra idea de éxito. Esa respuesta nace en eso que el Señor, cuando llama a Abrán, designa como “tu tierra nativa, la casa de tu padre”¹³.

Doy gracias a Dios por el fracaso de nuestros intentos de llenar nuestras casas con nuevas generaciones destinadas a mantener un modelo de vida religiosa que no encaja en la nueva situación del mundo y de la Iglesia.

Pablo sobre los célibes: “Os digo todo esto para vuestro bien, no para poner una trampa, sino para inducirlos a una cosa noble y al trato con el Señor sin preocupaciones” (1 Cor 7, 35).

¹¹ J. R. CARBALLO, Crisis de la vida religiosa, en *L'Osservatore Romano*, 29 de octubre de 2013: Nuestro dicasterio, en cinco años (2008-2012), ha dado 11.805 dispensas: indultos para dejar el instituto, decretos de dimisión, secularizaciones ad experimentum y secularizaciones para incardinarse en una diócesis. Se trata de una media anual de 2361 dispensas.

La Congregación para el Clero, en los mismos años, ha dado 1188 dispensas de las obligaciones sacerdotes y 130 dispensas de las obligaciones del diaconado. Son todos religiosos: esto da una media anual de 367,7. Sumando estos datos con los otros, tenemos lo que sigue: han dejado la vida religiosa 13.123 religiosos o religiosas, en 5 años, con una media anual de 2624,6. Esto quiere decir 2,54 cada 1000 religiosos. A estos habría que agregar todos los casos tratados por la Congregación para la Doctrina de la Fe.

Según un cálculo aproximado pero bastante seguro, esto quiere decir que más de 3000 religiosos o religiosas han dejado cada año la vida consagrada. En el cómputo no han sido insertados los miembros de las sociedades de vida apostólica que han abandonado su congregación, ni los de votos temporales.

¹² J. R. CARBALLO, Crisis de la vida religiosa, en *L'Osservatore Romano*, 29 de octubre de 2013: Desde hace tiempo se habla de “crisis” en la y de la vida religiosa y consagrada. Y para justificar este diagnóstico frecuentemente se recurre al número de los abandonos, que agudiza la ya de por sí alarmante disminución de vocaciones que golpea a un gran número de institutos y que, si continúa así, pone en serio peligro la supervivencia de algunos de ellos.

¹³ Gn 12, 1.

Doy gracias a Dios porque es él quien nos ha exilado –quien nos está exilando- de toda forma de poder social y eclesial¹⁴, y nos está llamando a la marginalidad, a la no visibilidad, a servir, que es la única forma de seguir a Cristo Jesús¹⁵.

No piensen que pretendo disimular los datos que ofrece la realidad. Sería algo así como ignorar que “un centenario” no se hace la ilusión de tener un hijo, y que, a los noventa, una mujer no está en condiciones de experimentar alegrías por maternidad.

La enorme diferencia entre el realismo de los patriarcas y el nuestro es que, a Abrahán, su realismo le dejó en

los labios una oración y una sonrisa por el buen humor de su Dios¹⁶; a Sara, que orillaba detrás de la puerta de la tienda, le dejó una risa a gusto, aunque educadamente “se rió por lo bajo”, para que los huéspedes no se molestaran¹⁷; pero a ti te deja un mal cuerpo que no veas, pues todas tus células van gritando que te has hecho vieja -¡vieja vida religiosa!- y te has quedado sin hijos y sin esperanza. Tu realismo es deprimente, porque sueñas hijos que no son los que Dios te ofrece, y no crees en los que sólo él te puede dar. Te sueñas poderosa con hijos numerosos, y has dejado de ver y agradecer el poder de Dios manifestado en tu debilidad.

Así te veo yo:

Así que bueno será que te hable de lo que yo veo cuando digo «vida religiosa».

No me lo reprocharéis si tomo como modelo de ‘vidente’ al autor inspirado de esta narración: “Los israelitas marcharon de Ramsés hacia Sucot: eran seiscientos mil hombres de a pie, sin contar los niños; y les seguía una turba inmensa... La estancia de los israelitas en Egipto duró cuatrocientos treinta años. Cumplidos los cuatrocientos treinta años, el mismo día, salieron de Egipto los escuadrones del Señor”¹⁸.

Hago mío ese modo de ver las cosas porque, lejos de cualquier pretensión de realismo, pero muy cerca de la verdad, el autor sagrado describe el nacimiento¹⁹ de Israel como pueblo de Dios. Como él vio a Israel, así veo yo a la «vida religiosa»: un pueblo en camino hacia el futuro que Dios le ofrece. Si, con realismo, constatas lo pequeño que es ese pueblo, no dejes de verlo, con fe, más numeroso que las estrellas del cielo y las arenas de las playas marinas; si ves lo limitado de tus posibilidades, no dejes de ver lo que el Señor quiere realizar contigo; si eres consciente de tu esterilidad, no dejes de creer en el que es la fuente de la vida²⁰.

¹⁴ Cf. J. A. ESTRADA, *Religiosos en una sociedad secularizada*. 114.

¹⁵ Cf. J. A. ESTRADA, *Religiosos en una sociedad secularizada*. 113.

¹⁶ Cf. Gn 17, 17.

¹⁷ Cf. Gn 18, 11-12.

¹⁸ Ex 12, 37-41.

¹⁹ Abrahán y Sara volvieron a reír, porque su Dios volvía a andar metido en los líos de un parto imposible.

²⁰ Sin haber entrado todavía en el tema que se me ha propuesto, ya estamos hablando de esa experiencia de Dios desde la que salimos a la misión.

Recuerda cómo vio el Señor al ejército de Gedeón, cuando le dijo: “Es mucha la gente que está contigo, como para que yo entregue a Madián en tu mano. No vaya a engreírse Israel ante mí, diciendo: «Mi mano me ha salvado»”²¹. Aunque no puedo asegurar que nuestro Dios y Señor haya visto de la misma manera al ejército de la «vida religiosa», puedo, sin embargo, sospecharlo, y haréis bien en no descartar esa mirada divina sobre los datos que ofrece a vuestra consideración el realismo de los análisis: puede que Dios, cribándonos, esté reclamando la gloria que sólo a él le corresponde.

Si así fuese, permitidme sospechar que, en el proceso de adelgazamiento de esta armada, todavía no hemos pasado de la primera fase, la que apartaba de la empresa a quien tuviese miedo y temblase²²; y que, en esta hora, el Señor nos está haciendo bajar a la fuente en la que, por el modo de beber, se ha de discernir quiénes y cuántos serán los que se enfrenten al enemigo.

¡El modo de beber!: “Gedeón hizo que el pueblo bajara a la fuente, y el Señor le dijo: «A todo el que beba lamiendo el agua con la lengua,

como lame el perro, lo pondrás aparte, y lo mismo a cuantos doblen la rodilla para beber». El número de los que lamieron el agua llevándola con las manos a la boca fue de trescientos. El resto de la gente dobló la rodilla para beber agua. El Señor declaró a Gedeón: «Os salvaré con los trescientos hombres que han lamido y entregaré a Madián en tu mano»”²³.

Volvemos a las diferencias, que no a las superioridades.

Esto es lo que veo cuando digo «vida religiosa»: Hombres y mujeres que han sido llamados a hacer visible en su debilidad, en su pequeñez –en su realidad-, la gloria de Dios. Y que nadie piense que esto se dice como consuelo para tiempos de hambre, pues si los religiosos, numerosos o escasos, jóvenes o viejos, sanos o enfermos, dejasen de verse como pobres en los que Dios manifiesta su gloria, se verían –y tal vez sea eso lo que ha sucedido- como poderosos que se valen por sí mismos, engreídos que van diciendo: “Mi mano me ha salvado”²⁴.

Podéis en este contexto recordar el motín de Israel en Refidín, lugar que Moisés rebautizó con los nombres de Masá y Meribá, “a causa de la querrela de los hijos de Israel y porque habían tentado al Señor, diciendo: «¿Está el Señor entre nosotros o no?»”²⁵. Imagino que “lamer el agua como lamen los perros” puede ser un signo de fe en el Señor, cuando todo invita a ‘querellarse’.

Así veo yo la «La vida religiosa», la que es, la real: como un regalo de Dios a la Iglesia –con lo cual digo que en la gracia de Dios está su principio-, y es en la Iglesia, por la evidencia de la pobreza y de la fe, una evidencia de la gloria de Dios –con ello digo que la gloria de Dios es su fin-.

²¹ Jue 7, 2.

²² Cf. Jue 7, 3: “Se volvieron veintidós mil del pueblo y quedaron diez mil”.

²³ Jue 7, 5-7.

²⁴ Jue 7, 2.

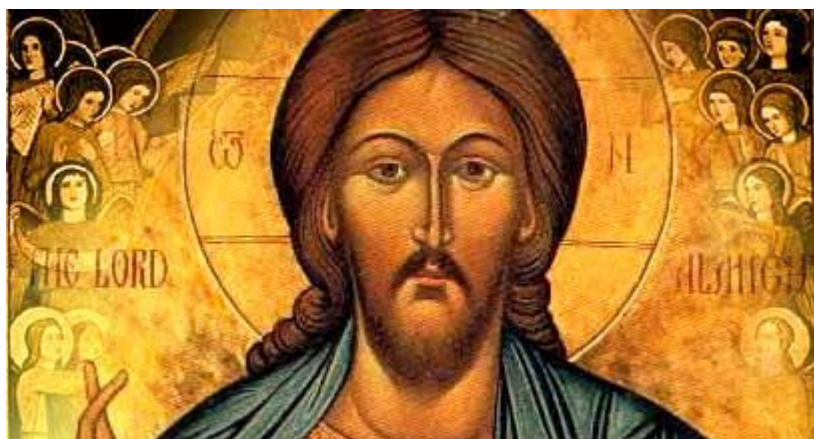
²⁵ Ex 17, 7.

De qué hablamos cuando decimos «salir a la misión»:

No se trata de oficios, servicios, cargos, empleos, trabajos, obras, tareas... Todo eso se expresa en plural, y es signo de poder; mientras que la misión de la que aquí hablamos es una sola, única, y lo es, no porque no conocemos otra, sino porque no cabe otra; y está transida en todo por el no poder.

Cuando decimos «misión»:

No sabremos identificar esa misión única si no la ponemos en relación con el **único designio salvador de Dios**, designio que se nos ha revelado en la obra maravillosa de la

creación y en la obra aún más asombrosa de la redención: “A todos los elegidos, el Padre, desde la eternidad, los conoció y los predestinó a ser conformes a la imagen de su Hijo para que éste sea el primogénito de muchos hermanos”²⁶.

Para llevar a término ese designio divino, para esa misión única, “vino el Hijo, enviado por el Padre, que nos eligió en él antes de la creación del mundo

y nos predestinó a ser en él hijos adoptivos, porque quiso que todo tuviera a Cristo como Cabeza”²⁷.

Él “comenzó su Iglesia con el anuncio de la Buena Noticia, es decir, de la llegada del Reino de Dios”. Este Reino se manifiesta a los hombres en las palabras y en las obras de Jesús de Nazaret. Pero, ante todo, se manifiesta en la propia persona de Cristo, Hijo de Dios e Hijo del hombre, que vino a servir y a dar su vida en rescate por muchos²⁸. Él es a la vez el enviado y la misión.

Así pues, si hablamos de misión, hablamos de designio eterno de Dios, hablamos del Hijo enviado por el Padre a llevar a término aquel designio de salvación, hablamos del Espíritu enviado a santificar continuamente a la Iglesia, de modo que los creyentes puedan ir al Padre a través de Cristo en el mismo Espíritu²⁹.

Esta Iglesia, este “pueblo unido por la unidad del Padre, del Hijo y del Espíritu Santo”³⁰, recibe “la misión de anunciar el Reino de Cristo y de Dios, y establecerlo en todos los pueblos, Reino del que ella constituye en la tierra el germen y el comienzo”³¹.

Es Cristo resucitado quien la envía, al anochecer del día de la resurrección: “Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo”³².

Y ella, creyente, bautizada, ungida y transformada, acepta la misión a la que es enviada por su Señor, acepta esa única misión que es Cristo Jesús, y la acepta al modo de Cristo Jesús. Ella, constituida místicamente en cuerpo de Cristo continúa en el mundo misión y modo del que es su Cabeza. Ella, animada por el Espíritu Santo, que es el único y

²⁶ LG 2.

²⁷ LG 3.

²⁸ LG 5.

²⁹ Cf. LG 3-4.

³⁰ LG 4.

³¹ LG 5.

³² Jn 20, 21. Cf. LG 17.

el mismo en la Cabeza y en el cuerpo, se entrega a la misión de Cristo Jesús, al modo de Cristo Jesús.

El modo es inseparable de la misión: “Así como Cristo realizó la obra de la redención en la pobreza y la persecución, también la Iglesia está llamada a seguir el mismo camino para comunicar a los hombres los frutos de la salvación. Cristo Jesús, a pesar de su condición divina... se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, y por nosotros se hizo pobre a pesar de ser rico... La Iglesia... no existe para buscar la gloria de este mundo, sino para predicar, también con su ejemplo, la humildad y la renuncia. Cristo fue enviado por el Padre a anunciar la Buena Noticia a los pobres... a sanar a los de corazón destrozado, a buscar y salvar lo que estaba perdido. También la Iglesia abraza con amor a todos los que sufren bajo el peso de la debilidad humana, más aún, descubre en los pobres y en los que sufren la imagen de su Fundador pobre y sufriente, se preocupa de aliviar su miseria y busca servir a Cristo en ellos”³³.

La misión ahonda sus raíces en la encarnación del Hijo, en su abajamiento desde la condición divina hasta lo hondo de la condición humana, hasta la muerte, hasta la muerte de cruz. El Hijo fue enviado desde el Padre, y fue enviado así, por ese camino que es el camino del Enviado, el camino del que es para nosotros “camino, verdad y vida”. Fuera de ese camino se desvanece la misión.

Ésta es la misión de la Iglesia, y éste es también el camino de la Iglesia. Es el pueblo de Dios el que es enviado, todo él está llamado a participar en la misión, todos hemos de recorrer ese camino; pero cada uno lo ha de hacer según los talentos recibidos, según la vocación a la que es llamado, según el carisma con que ha sido agraciado³⁴, pues “hay diversidad de carismas, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un

³³ LG 8.

³⁴ La misión a la que nos envía el Espíritu de Dios es vínculo de unidad entre los discípulos de Jesús y constituye un fundamento sólido para sus relaciones mutuas.

mismo Señor; y hay diversidad de actuaciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos”³⁵. Unos son los ministerios que el Espíritu del Señor asigna a los ministros ordenados³⁶, otras son las tareas que “pertenecen especialmente a los laicos”³⁷, y otras aún las que son prioritarias para algunos cristianos clérigos y laicos, llamados por Dios a gozar de un don particular en la vida de la Iglesia y a contribuir, cada uno a su manera, a la misión salvadora de ésta³⁸.

Identificados ante los demás por la profesión de los consejos evangélicos, los religiosos se identifican ante sí mismos, en su intimidad, porque han dado a sus vidas un horizonte de **totalidad**: de entrega **total** al servicio de Dios –de entrega **total** a la misión recibida-, y de amor a Dios por encima de todo.

En las palabras de Jesús de Nazaret al joven rico ya se vislumbra ese horizonte de **totalidad** que pertenece al corazón del estado religioso, y que implica entrar por el camino de Jesús, bajar con Jesús, desposeerse de lo que se tiene para seguirle a él: “Una cosa te

falta: anda, vende lo que tienes, dáselo a los pobres, así tendrás un tesoro en el cielo, y luego ven y sígueme”³⁹.

Vale la pena recordar las otras dos versiones del relato.

La de Mateo enlaza la llamada que se hace al joven con la perfección de la ley promulgada en el sermón de la montaña. Allí se había dicho:

“Sed perfectos, como vuestro Padre celestial es perfecto”⁴⁰. Al joven rico se le dice: “Si quieres ser perfecto, anda, vende tus bienes, da el dinero a los pobres –así tendrás un tesoro en el cielo- y luego ven y sígueme”⁴¹.

La de Lucas resalta la **radicalidad** del empobrecimiento, pues dice: “Todavía te falta una cosa: vende **todo** cuanto tienes y distribúyelo a los pobres –y tendrás un tesoro en el cielo-; luego, ven y sígueme”⁴².

Y los tres hacen referencia a un tesoro en el cielo, un tesoro que sólo podrá tener quien renuncie a los bienes que posee en la tierra⁴³.

La participación de los religiosos en la misión de la Iglesia es inseparable de su opción radical por la pobreza, por el camino de abajamiento de Jesús, hasta traspasar con él las fronteras de la muerte de cruz.

³⁵ 1 Cor 12, 4-6.

³⁶ Cf. LG 18-29.

³⁷ Cf. LG 30-38.

³⁸ Cf. LG 43.

³⁹ Mc 10, 21.

⁴⁰ Mt 5, 48.

⁴¹ Mt 19, 21.

⁴² Lc 18, 22.

⁴³ Esa referencia evoca la enseñanza de Jesús: “No atesoréis para vosotros tesoros en la tierra, donde la polilla y la carcoma los roen y donde los ladrones abren boquetes y los roban. Hacedos tesoros en el cielo, donde no hay polilla ni carcoma que los roen, ni ladrones que abren boquetes y roban. Porque donde está tu tesoro, allí estará tu corazón” (Mt 6, 19-21).

Cuando decimos «salir»:

El primer sentido que da el Casares al verbo “salir” es el de “pasar de la parte de adentro a la de afuera”; y el segundo, como si se tratase de algo que se deduce de ello con naturalidad, es el de “partir” o “marcharse de un lugar a otro”⁴⁴.

Ambos sentidos están presentes en el mandado del Señor a Abrán: “Sal de tu tierra, de tu patria, y de la casa de tu padre, hacia la tierra que te mostraré... Abrán marchó como le había dicho el Señor”⁴⁵.

Pero la fe intuye que, en esa narración bíblica, hay más que un cambio de lugar desde un punto de partida a uno de llegada. Y ese algo más lo conlleva la irrupción de Dios en la escena cotidiana del hombre: Dios habla, Dios llama, y su palabra, que tiene forma de imperativo y de propuesta, la tiene también de compromiso y de promesa: “Haré de ti una gran nación, te bendeciré, hará famoso tu nombre y serás una bendición”⁴⁶.

He dicho fe, he dicho Dios, y se entiende que hablamos de esa experiencia de Dios desde la que el hombre sale a su misión. En el principio de esa experiencia está siempre la iniciativa de Dios: su llamada, su promesa, su fidelidad. Abrán no habría podido salir hacia su destino de bendición si antes no hubiese salido a su encuentro un Dios que habla.

Sin iniciativa de Dios, sin palabra de Dios que interpele al hombre, sin escucha de la palabra –sin obediencia a la palabra-, se podrá ir de un lugar a otro, como salió de Ur de los caldeos Teraj, con su hijo Abrán, con su nieto Lot, con su nuera Saray⁴⁷, pero no habrá salida a la misión que Dios confía a sus enviados cuando los llama.

Si te sitúas en el punto de partida –en el «desde dónde» te pones en camino-, observarás que, antes de que se muevan tus pies, habrá de moverse tu corazón, tu voluntad, todo tu ser, como dejó expresado el que escribió: “Por la fe **obedeció** Abrahán a la llamada y **salió** hacia la tierra que iba a recibir en heredad”⁴⁸. No habrá salida a la misión sin obediencia a la llamada.

«Salir» desde la contemplación:

Ahora, si no queremos que la frialdad de los razonamientos agoste la vitalidad de la experiencia, hemos de buscar en la contemplación la ayuda que necesitamos para adentrarnos en ese misterio de fe que es la llamada a «**salir**».

⁴⁴ J. CASARES, *Diccionario ideológico de la lengua española*. 2ª Ed. (Barcelona 1971).

⁴⁵ Gn 12, 1. 4.

⁴⁶ Gn 12, 2.

⁴⁷ Cf. Gn 11, 31.

⁴⁸ Heb 11, 8.

Salir a la misión como Abrán:

Vamos a intentar leer la vocación de Abrán a la luz de la historia de salvación que sigue a aquella llamada.

Del relato de la ‘vocación de Abrahán’ impresiona lo que tiene de invitación a traspasar fronteras: “El Señor dijo a Abrán: _Sal de tu tierra nativa y de la casa de tu padre a la tierra que yo te mostraré”⁴⁹.

Del misterio que es Dios viene la llamada. Desde Dios, desde su misterio, llega el sonido de ese imperativo interior que interpela la libertad del hombre: “Sal de...”. Sal de lo conocido, lo definido, lo delimitado: “Tu tierra... la casa de tu padre”.

Esa llamada que te arranca a lo que considerabas controlado y medido –a lo que en realidad te controlaba y medía-, te proyecta más allá de ti mismo, más allá de tus posibilidades, más allá de tu horizonte cotidiano. Esa llamada te

‘des-tierra’ de tu mundo, pero no te abandona a la frustración del sinsentido o al abismo de la nada, sino que te encamina hacia el futuro de Dios, hacia el futuro que es Dios.

He dicho Dios, el que es indecible, el que es impensable. Y sin embargo, en la vida del creyente, Dios es presencia tan concreta como sus promesas: “Haré de ti un gran pueblo, te bendeciré, haré famoso tu nombre... A tu descendencia le daré esta tierra”⁵⁰.

Y tú, creyente, sabes que si entras por el camino de las promesas de Dios, estás atravesando “a pie enjuto” las fronteras del misterio. Tú sabes que, más allá del mar que te cerraba el paso, te esperan “tribus de estrellas” que nunca terminarás de contar. Sabes que más allá de la tierra de tus servidumbres te espera, dispuesto como una mesa con pan del cielo y agua de la roca, el desierto por el que ir hacia otra tierra, que mana leche y miel. Sabes que más allá de tu mundo de muerte te espera una ley de vida, que es camino hacia la libertad para los esclavos, hacia el derecho para los oprimidos, hacia la paz para los atribulados.

La palabra que te des-tierra de lo que conoces, no te condena a la oscuridad de lo ignoto, sólo te empuja hacia la luz de lo inefable. Tú no te mueves hacia lo oculto, sino que caminas en esperanza hacia lo que tu Dios te ha manifestado. Tú no dejas atrás lo que desprecias –puede que hayas dejado lo que estimabas más valioso para ti-; sino que sales en busca de lo que vas a recibir en herencia, lo que tu Dios te ha prometido.

Por la fe, has situado tu vida en las fronteras del misterio. Por la fe, te has hecho en la tierra extranjero y peregrino⁵¹.

Tal vez la primera forma de vida religiosa que el mundo necesita conocer sea la de los hombres y mujeres que, entregados a la contemplación, escrutan el corazón de la esperanza, las profundidades de Dios. Ellos son exploradores de lo inefable, centinelas del misterio, des-terrados que cantan la belleza de la patria “saludada de lejos”.

Lo que solemos llamar “vocación de Abrán” es el prelude de una alianza, es **la *anunciación de un nacimiento***.

⁴⁹ Gn 12, 1.

⁵⁰ Gn 12, 2.

⁵¹ Cf. Heb 11, 13.

No encontrarás en esa llamada un imperativo despótico, un mandato vejatorio, una orden superior, sino sólo una propuesta, una invitación, un ofrecimiento, una palabra que invita, un horizonte que atrae.

Cuando en la Escritura lees que “Abrán marchó como le había dicho el Señor”, entiendes que Abrán creyó lo que se le había dicho, se fió de quien se lo había dicho, reconoció en quien le había hablado el poder de hacer lo que le había prometido, y, al ponerse en camino, confesó la fidelidad de Dios a la palabra pronunciada.

Allí donde lees: “Abrán marchó como le había dicho el Señor”, tú entiendes que Abrán estaba empezando a recorrer el camino que lo llevaría a la gracia de la alianza⁵². Aunque lees: “Abrán marchó”, aunque entiendes que está emigrando un hombre, tu fe vislumbra que **se está gestando el naciendo un pueblo** que será de Dios y de Abrán, porque nace de la palabra que Dios dice, y de la fe del hombre que la escucha. Aunque lees: “Abrán marchó”, esas palabras son para ti el borrador de un “hágase”, que oirás en otra anunciación: “hágase en mí según tu palabra”⁵³.

Algo te dice que, también para la vida religiosa, “**salir a la misión**” ha de ser mucho más que ponerse a recorrer caminos que llevan de un lugar a otro. Tu “salida a la misión” ahonda sus raíces en una palabra escuchada y un “hágase”. También tú confías en tu Dios, confiesas su fidelidad, y “sales” para heredar una bendición y ser bendición.

Cuando “Abrán marchó, como le había dicho el Señor”, intentaría imaginar la tierra que Dios le iba a mostrar, la nación que de él se había de hacer, el renombre que había de tener, la bendición que había de ser. Aquel día también fue para Dios día de imaginar y soñar, como imagina un padre al hijo que le va a nacer.

Cuando “Abrán marchó”, para él y para Dios empieza una historia de esperanzas y zozobras⁵⁴.

⁵² Cf. Gn 15.

⁵³ Lc 1, 38.

⁵⁴ **Israel visto como un niño:**

Con lenguaje lleno de humanidad, el profeta describe sueños y desilusiones en el corazón de Dios:

“Cuando Israel era joven lo amé y de Egipto llamé a mi hijo.

Cuanto más los llamaba, más se alejaban de mí: sacrificaban a los baales, ofrecían incienso a los ídolos.

Pero era yo quien había criado a Efraín, tomándolo en mis brazos; y no reconocieron que yo los cuidaba.

Con lazos humanos los atraje, con vínculos de amor. Fui para ellos como quien alza a un niño hasta sus mejillas.

Me incliné hacia él para darle de comer” (Os 11, 1-4).

Israel visto como mujer amada:

“Por aversión te arrojaron a campo abierto el día que naciste. Yo pasaba junto a ti y te vi revolviéndote en tu sangre, y te dije: sigue viviendo, tú que yaces en tu sangre, sigue viviendo. Te hice crecer como un brote del campo. Tú creciste, te hiciste grande, llegaste a la sazón. Tus senos se afirmaron y te brotó el vello, pero continuabas desnuda. Pasé otra vez a tu lado, te vi en la edad del amor; extendí mi manto sobre ti para cubrir tu desnudez. Con juramento hice alianza contigo y fuiste mía. Te lavé con agua, te limpié la sangre que te cubría y te ungué con aceite. Te puse vestiduras bordadas, te calcé zapatos de cuero fino, te ceñí de lino, te revestí de

Aquel día empieza la historia de Israel, la de Jesús, la de la Iglesia, nuestra propia historia de hijos de Dios y de la fe de Abrán⁵⁵.

Salir a la misión como María de Nazaret:

Los tiempos se están haciendo últimos, y el interlocutor de Dios en esa hora de la salvación es una doncella.

El evangelista Lucas, al mostrárnosla, describe lo que pudiéramos considerar “su tierra”, “su patria”, “la casa de su padre”, su mundo familiar, su proyecto de futuro:

“El ángel Gabriel fue enviado por Dios a una ciudad de Galilea llamada Nazaret, a una virgen desposada con un hombre llamado José, de la casa de David; el nombre de la virgen era María”⁵⁶.

Esa joven virgen va a ser llamada a vivir otro futuro, a realizar otro proyecto, a hacer suyo el proyecto de Dios.

En las manos frágiles de una mujer que, según la ley habría de ser apedreada⁵⁷, es donde Dios pone la culminación de la historia, el cumplimiento de su designio eterno de salvación, la llegada de los tiempos a su plenitud. Es manifiesta la desproporción entre las obras de Dios y las posibilidades de la mujer por medio de la cual tales obras se van a realizar. Y esa desproporción, no la disminuyen sino que la aumentan la vocación y los dones que la acompañan, pues una y otros son del Señor y, si resaltan la grandeza de sus obras,

resaltan al mismo tiempo la humilde pequeñez de su esclava:

“El ángel, entrando en su presencia, dijo: «Alégrate, llena de gracia, el Señor está contigo”.

Si viésemos ahí, además de un saludo, una invitación a la alegría, esa invitación estaría justificada por la revelación que las palabras hacen de la **pequeñez agraciada**⁵⁸ de la mujer a quien se dirigen. Cuando la fe de la mujer haya acogido tan asombrosa revelación, desde su corazón, desde su **pequeñez enaltecida**⁵⁹, subirá hasta el cielo un cántico al Poderoso que en ella ha hecho obras grandes⁶⁰.

seda. Te engalané con joyas: te puse pulseras en los brazos y collar en tu cuello. Te puse un anillo en la nariz, pendientes en las orejas y una magnífica diadema en tu cabeza. Lucías joyas de oro y plata, vestidos de lino, seda y bordado; comías flor de harina, miel y aceite; estabas cada vez más bella y llegaste a ser como una reina... Pero tú, confiada en tu belleza, te prostituiste” (Ez 16, 5-13. 15).

La relación de Dios con Israel es una historia de esperanzas y zozobras.

⁵⁵ Tal vez convenga recordar que la misión de Abrán es su participación en la única misión, cumplida en Cristo Jesús. Abrán vio el día de Cristo Jesús, pues participó en su misión.

⁵⁶ Lc 1, 26-27.

⁵⁷ Las palabras del relato de la anunciación, “a una virgen desposada con un hombre”, reproducen el texto de Dt 22, 23: “Si una joven virgen está desposada con un hombre y otro la encuentra en la ciudad y se acuesta con ella, sacaréis a los dos a la puerta de esa ciudad y los lapidaréis hasta que mueran”.

⁵⁸ María es “La-llena-de-gracia”.

⁵⁹ En María “el Poderoso ha hecho obras grandes”.

⁶⁰ Cf. Lc 1, 46-55.

Esa **pequeñez bendecida**⁶¹ que justifica la invitación a la alegría y reclama e inspira un cántico de alabanza, es la “**experiencia de Dios**” desde la que “**saldra**” a su misión María de Nazaret.

De Abrán, el autor sagrado había escrito: “Abrán marchó como le había dicho el Señor”.

De María, el evangelista nos dejó una confesión de obediencia a la palabra del Señor: “He aquí la esclava del Señor; hágase en mí según tu palabra”⁶².

Si de Abrán se dijo que “**salió**”, y nosotros entendimos que “**obedeció**”; de María, se dice que “**obedeció**”, y todos entendemos que, con su “**hágase**”, ella “**salió**” hacia la tierra que su Dios le había de indicar, hacia la misión que se le confiaba, hacia el futuro que Dios quería crear con ella.

Salir a la misión al modo de Cristo:

Abrán obedeció saliendo; María salió obedeciendo. Considera ahora el camino por el que va a su misión la Palabra encarnada, el Hijo de Dios, el mediador de la salvación, Cristo Jesús: “El cual, siendo de condición divina, no retuvo ávidamente el ser igual a Dios; al contrario, **se despojó** de sí mismo tomando la condición de **esclavo**... se humilló a sí mismo, **hecho obediente** hasta la muerte, y una muerte de cruz”⁶³.

También él “**sale**”, también él se pone en camino al modo de Abrahán, también él obedece al modo de María. Pero las palabras de la revelación cristológica te permiten intuir la profunda relación que hay entre “salir” y “ofrecerse”, entre camino y entrega, entre obediencia y sacrificio, entre abajamiento y salvación.

La Carta a los Hebreos así lo interpretó: “Es imposible que la sangre de los toros y los machos cabríos quite los pecados. Por eso, al entrar él en el mundo, dice: Tú no quisiste sacrificios ni ofrendas, pero me formaste un cuerpo; no aceptaste holocaustos ni víctimas expiatorias. Entonces yo dije: He aquí que vengo para hacer, ¡oh Dios!, tu voluntad”⁶⁴.

El camino del Hijo empieza en Dios, sale del corazón de Dios, y algo te dice que también Abrán y María, antes de salir de su tierra, antes de abandonar su proyecto, han salido de Dios, porque eran proyecto de Dios para el hombre, eran bendición de Dios sobre el hombre, eran gracia de Dios para los necesitados de salvación.

Ese camino se recorre bajando, se recorre en la obediencia, se recorre poniendo la vida entera sobre el altar de un “aquí estoy”, de un “heme aquí”, de un “he aquí que vengo para hacer, ¡oh Dios!, tu voluntad”.

— Corpus Hypercubus por Salvador Dalí

⁶¹ De María, el Espíritu Santo dice: “¡Bendita tú entre las mujeres!”: Lc 1, 42.

⁶² Lc 1, 38.

⁶³ Flp 2, 7.8.

⁶⁴ Heb 10, 4-7.

¿A dónde nos ha llevado el camino de la contemplación? A la experiencia de Dios que ya habíamos intuido como necesaria al principio de la reflexión: **La participación de los religiosos en la misión de la Iglesia es inseparable de su opción radical por la pobreza, por la kénosis, por el camino de abajamiento de Jesús, hasta traspasar con él, obedeciendo, las fronteras de la muerte de cruz.**

A esa experiencia, en Jesús de Nazaret, en su cuerpo que es la Iglesia, y en esa forma particular de ser Iglesia que es la vida religiosa, la hemos llamado encarnación, empobrecimiento, **descenso hasta el campamento de los pobres**. Y eso nos hace intuir que **la experiencia de Dios** desde la que salimos a la misión, tiene mucho que ver con **la experiencia de la injusticia** que padecen los pobres.

“Lo que «sale» de la boca de Dios”:

La expresión “toda palabra que sale de la boca de Dios” nos la hizo familiar el relato de las tentaciones de Jesús según el evangelio de Mateo⁶⁵.

En ese relato, Jesús responde al tentador con palabras entresacadas de un texto del Deuteronomio, que decía: “Él (el Señor) te afligió, haciéndote pasar hambre, y después te

alimentó con el maná, que tú no conocías ni conocieron tus padres, para hacerte reconocer que no solo de pan vive el hombre, sino que vive de **todo cuanto sale de la boca de Dios**”⁶⁶.

Tú me has preguntado: “desde qué experiencia de Dios – desde dónde- sale a la misión la vida religiosa”; y yo, por lo que puedo intuir del misterio de la Iglesia, por lo que

puedo conocer de ese modo especial de ser Iglesia que es la vida religiosa, y por lo que puede decirme del misterio de Dios su revelación, te diría que la vida religiosa, como la Iglesia, “sale de la boca de Dios” para que el hombre viva, “sale de la boca de Dios” para que en el camino de los pobres no se apague la luz esperanza.

En el contexto del Deuteronomio, se entiende que de la boca de Dios sale el maná. En el contexto del evangelio de Mateo, de la boca de Dios sale su palabra. Y en ese mismo evangelio se dice que “lo que sale de la boca, brota del corazón”⁶⁷, entendiendo por corazón lo que es más nuestro de nosotros mismos. En ese sentido, maná y palabra, que salen de la boca de Dios para su pueblo, salen de su corazón.

Y así veo a la Iglesia, y en ella a la vida religiosa: son palabra y maná que salen del corazón de Dios, que van de Dios al desierto donde el hombre sufre, de Dios al campamento de los pobres, al camino de los excluidos, al lugar donde yacen los que han perdido la esperanza; palabra y maná que, por ser de Dios, lo hacen presente, son sus mensajeros y su mensaje, son sacramentos de su amor.

⁶⁵ Cf. Mt 4, 4.

⁶⁶ Dt 8, 3.

⁶⁷ Mt 15, 18.

Quien os recibe a vosotros, palabra y maná que sale de la boca de Dios, lo recibe a él; y quien a vosotros os rechaza, lo rechaza a él.

Porque salís de Dios para el hombre, corréis la suerte de los dones de Dios: se os puede menospreciar, ignorar, rechazar, como los israelitas despreciaron el maná⁶⁸, como los de su propia casa despreciaron al Verbo de Dios que los visitaba⁶⁹.

Ésa es vuestra misión y vuestra gloria, pero encierra también la gravísima responsabilidad de ser para el hombre la palabra que Dios ha pronunciado, el pan que Dios ha preparado, la luz que Dios ha encendido para que alumbre a todos los de la casa, la sal con que Dios ha querido dar sabor a la vida de los pobres.

«Salir» desde lo hondo de la pobreza humana:

La vida religiosa no puede prescindir de la experiencia contemplativa del misterio de Dios, pues está llamada a imitar lo que contempla, a vivir lo que escucha, a dar el evangelio que ha recibido.

Pero el corazón no se abrirá a la gracia de esa experiencia si la compasión no lo ha abierto antes al dolor de los oprimidos.

No creo equivocarme si digo que los religiosos hemos nacido todos mirando a Dios y a los pobres.

El pobre, ya sea el otro, ya sea yo mismo, es el lugar teológico donde se descubre la verdad del rostro de Dios, es la identidad que Dios ha querido darse; y los nombres de los pobres son los nombres con que Dios ha querido llamarse.

Es decir, que la experiencia de Dios, siempre necesaria para que la vida religiosa salga a la misión, es inseparable de la vida de los pobres. Lo cual me lleva a sospechar que, una de las muchas causas del oscurecimiento de la vida religiosa en la Iglesia, ha sido y es nuestro alejamiento de las víctimas de la injusticia, nuestra indolencia frente al indigente y al pobre⁷⁰, nuestra complicidad en el desarrollo de la globalización de la indiferencia⁷¹.

Apartándonos de los pobres, interiorizamos de forma inconsciente las razones del mundo, las del poder, las del dinero, y desahuciamos del corazón las razones del evangelio.

“Yo soy pobre”:

Una primera forma de pobreza que los consagrados habrán de conocer por experiencia personal es la que describe el salmista, cuando dice: “Yo soy pobre y

⁶⁸ “Nos da náuseas ese pan sin sustancia”: Núm 21, 5.

⁶⁹ Cf. Jn 1, 11.

⁷⁰ Cf. Ez 16, 49: “Ésta fue la culpa de Sodoma y sus ciudades: soberbia, saciedad y despreocupada indolencia, sin socorrer ni al indigente ni al pobre”.

⁷¹ Cf. Papa Francisco, Exhortación apostólica « *Evangelii Gaudium* », nº 54.

desgraciado: oh Dios, socórreme, que tú eres mi auxilio y mi liberación. ¡Señor, no tardes!”⁷² La misma experiencia que expresan las palabras de aquel otro salmo: “Líbrame por tu bondadoso amor, porque **soy** humilde y **pobre**”⁷³.

Esa necesidad experimentada, tan radical y tan personal que no encontrarás en ti mismo modo alguno de satisfacerla, será la puerta por la que entres al mismo tiempo en la casa de la humildad, en el misterio del amor que es Dios, en el abismo de la gratuidad de ese amor.

Tu pobreza te acercará a la verdad de ti mismo y a la verdad de Dios.

Y desde ahí, desde la verdad, te nacerán palabras de confianza para tu súplica, se te dará disponibilidad para la aceptación de ti mismo y la comprensión de los demás, y la vida se te hará un cántico siempre nuevo de agradecimiento y alabanza para tu Dios.

Pero estamos hablando de una verdad –“**yo soy pobre**”- que no se aprende en los libros, sino que se recibe como fruto de un proceso interior de crecimiento en la fe y de

profundización en el conocimiento de nosotros mismos. Hablamos de una sabiduría que viene de lo alto y que se adquiere poniendo cada día nuestra vida bajo la luz del amor que Dios nos tiene, hasta que veamos lo que somos: “**Yo soy pobre**”.

La meta de ese proceso interior no es que optemos por una pobreza que no tenemos, sino que reconozcamos una pobreza radical que siempre nos tiene, porque es propia de la condición humana, tanto que

podríamos identificarla con la misma condición humana, con la debilidad de nuestra carne, con la carne de nuestra debilidad.

Y ésta es pobreza que, siendo de todos, todos hemos de trabajar para reconocerla como nuestra y abrazarla, de modo que, desposados con ella, podamos decir delante del Señor: **Yo soy pobre**.

Dios es pobre:

Esa pobreza nuestra es la que hizo suya la Palabra que en el principio estaba junto a Dios, la Palabra que era Dios, de la que se dice: “Y el Verbo se hizo carne y habitó entre nosotros”⁷⁴. Se trata de la carne de nuestra debilidad, con la que el Altísimo Hijo de Dios se ha desposado para siempre.

La encarnación, revelación asombrosa del compromiso definitivo de la Palabra de Dios con la debilidad del hombre, es también revelación del compromiso de Dios con los pobres: “Conocéis la gracia de nuestro Señor Jesucristo, el cual, siendo rico, se hizo pobre por vosotros para enriqueceros con su pobreza”⁷⁵.

⁷² Sal 70 6: egenus et pauper.

⁷³ 109, 21-22: egenus et pauper. Al traducir “egenus” por humilde, se pierde, creo yo, el significado obvio de la palabra, que es el de “necesitado”.

⁷⁴ Jn 1, 14.

⁷⁵ 2 Cor 8, 9: propter vos egenus factus est, cum esset dives, ut illius inopia vos divites essetis.

Conocéis al Dios de la revelación, al Dios de la encarnación, al Dios que se despoja de sí mismo, al Dios que es caridad, al Dios que es de los pobres, al Dios que es para los pobres.

A nosotros se nos ha concedido conocer en plenitud lo que nuestros padres en la fe habían podido intuir a la luz de su propia historia: “Señor, tú eres mi Dios; te ensalzaré y alabaré tu nombre... porque fuiste fortaleza para el débil, fortaleza para el pobre en su aflicción, refugio en la tempestad, sombra en el calor”⁷⁶.

El profeta había visto a Dios cerca de los pobres. El apóstol lo vio pobre. Y tu fe intuye –lo digo de la vida religiosa- que en tu relación con los pobres estás llamada a ser “perfecta” como lo es tu Dios: a estar cerca de ellos, a hacerte pobre por ellos, a ser pobre con ellos.

Conclusión:

Sólo un ciego no ve que nos hallamos en condiciones óptimas para salir a la misión: Somos pocos y con fecha de caducidad cercana a su límite; no nos queda más fuerza que la de nuestra debilidad; Abrán y Sara, ancianos y sin hijos, son un icono que muy bien representa esta etapa de nuestra vida. Lo dicho, no hallamos en las condiciones requeridas para salir confiados de nuestra tierra hacia la tierra que el Señor nos mostrará.

Se me ha preguntado desde qué experiencia de Dios salimos. Y esto es lo que creo se puede responder: La vida religiosa sale a la misión en comunión con un Dios que se ha hecho pobre para los pobres.

Siguiendo a Cristo pobre, vas al encuentro de Cristo en los pobres.

Cfr. VIDA RELIGIOSA. Diciembre 2014. Santiago Agrelo. *Desde qué experiencia de Dios “sale” a a misión la vida religiosa*. p. 33ss.

Duo: Laia Camps Farrés, soprano
i Joan Martínez Colás

Brindisi
La Traviata
Verdi

⁷⁶ Is 25, 1. 4.

Gràcies

Camí del menjador...

3

DINAR DE GERMANOR

Hora: 2,15 del migdia

Lloc: menjadors col·legials (a la dreta de la façana)

Accés: lliurament del tiquet color salmó

FINAL DE LA JORNADA

Es clou la jornada amb el dinar de germanor, que adquireix tot el seu sentit. A l'Evangelí, la festa i el dinar són espais privilegiats de la presència de Déu. A les noces de Canà, en una gran festa, es produeix el primer miracle de Jesús. A casa de Zaqueu, el dinar i la festa esdevenen l'oportunitat de la conversió i de l'alegria de Zaqueu. El dinar és una oportunitat de trobada i de compartir, com l'últim sopar.

Ressò de la premsa

LA VANGUARDIA, 10 de maig de 2015

Uns 500 religiosos a la Festa de la Vida Consagrada

Uns 500 religiosos i religioses van participar a la Festa de la Vida Consagrada que es va celebrar ahir a La Salle Bonanova de Barcelona. L'acte commemoratiu va iniciar amb la celebració de l'eucaristia i va continuar amb una conferència de l'arquebisbe de Tànger, Santiago Agrelo, un prelat d'origen gallec que s'ha distingit pel seu compromís amb els febles i el seu suport als immigrants. / Redacció

CATALUNYA CRISTIANA, 17 de maig de 2015

MÉS DE 500 RELIGIOSOS I RELIGIOSES S'APLEGUEN EN L'ACTE CENTRAL DE L'ANY DE LA VIDA CONSAGRADA A CATALUNYA

Capvespre en plenitud

SANTIAGO AGRELO

«La vida religiosa surt avui a la missió en comunió amb un Déu que s'ha fet pobre amb els pobres»

El bisbe franciscà Santiago Agrelo anima la Festa Major de la Vida Consagrada a Catalunya

Samuel Gutiérrez. Barcelona

«Només un cec no veu que els religiosos ens trobem en les condicions òptimes per sortir a la missió: som pocs i amb data de caducitat propera al límit!» Tot i la riallada, el bisbe Santiago Agrelo no feia cap broma. Realisme en estat pur, però ben obert a l'esperança: «No ens queda més força que la nostra debilitat!» La seva intervenció a la Festa de la Vida Consagrada de Catalunya, celebrada el 9 de maig passat a La Salle Bonanova, va ser incisiva i interpel·ladora. «No podem continuar com fins ara! —va voler deixar clar— No podem restar més temps mirant el passat! Ens cal un exercici profund d'escolta i de discerniment... » I es preguntava: «Quant de temps més trigarem a adonar-nos que mentre creïem que treballàvem per la renovació de la vida religiosa, en realitat no fèiem cap altra cosa que malbaratar energies a mantenir el que és vell, a vestir-lo de seda, a passar-lo una vegada i una altra per l'esteticista?»

El ponent de l'acte central de l'Any de la Vida Consagrada a Catalunya es va mostrar sense pèls a la llengua.

Ell mateix és religiós, un framenor esdevingut bisbe de Tànger, i que sap molt bé de què

SANTIAGO AGRELO

«La majoria dels que som avui aquí ens trobem en el capvespre de la nostra vida. Però som cridats a viure aquest capvespre amb plenitud...»

parla. No li interessa el realisme fred de les xifres. Tampoc les mitjanes d'edat. «T'has fet vella, vida religiosa. És evident que la majoria dels que som avui aquí ens trobem al capvespre de la nostra vida —va recordar en l'homilia—. Però som cridats a viure aquest capvespre amb plenitud... El que estem vivint no és només la conseqüència d'una crisi, sinó part essencial del disseny de Déu sobre

les nostres vides. Per què no ens adonem que l'Esperit de Déu ens està tancant un camí per convidar-nos a recorre'n un altre?» Davant de més de 500 religiosos i religioses vinguts d'arreu de Catalunya, estupefactes però alegres amb les paraules del bisbe franciscà, Mons. Agrelo va exclamar seriós: «El pitjor que ens podria haver passat és haver tingut èxit en el que hem fet fins ara. No es tracta de tornar a ser molts, sinó de deixar-nos fer per l'Esperit de Déu perquè siguem l'Església que Ell vol, i fem la tasca que Ell ens confia.»

Renovació pendent

Feia temps que a Catalunya no se sentia un discurs tan agosarat al voltant de la vida consagrada. O més ben dit, de la vida religiosa, perquè segons el bisbe Santiago Agrelo, tot batejat és cridat a esdevenir vida consagrada. En l'anomenada Festa Major dels religiosos de Catalunya no hi va haver espai per a l'autocomplaença ni el triomfalisme. «Dono gràcies a Déu pel fracàs dels intents d'omplir les nostres cases amb noves generacions destinades a mantenir un model de vida religiosa que no encaixa en la nova situació del món i de l'Església —afirmava amb convicció el bisbe de Tànger—. Dono gràcies a Déu perquè és Ell qui ens ha exiliat, qui ens està exiliant, de tota forma de poder social i eclesial, i ens crida a la marginalitat, a la no visibilitat, a servir, que és l'única forma de seguir Jesucrist.»

Agafant com a model Abraham i Sara, Mons. Agrelo va convidar els religiosos i religioses de Catalunya a posar-se en camí i somiar l'impossible: «Vells i sense fills, són una icona que representa molt bé aquesta etapa de la nostra vida. Ho repeteixo: ens trobem en les condicions necessàries per sortir confiats de la nostra terra cap a la terra que el Senyor ens mostrarà.» Més enllà del realisme fred de les xifres —de la disminució d'efectius, de l'envelliment i de la manca de vocacions—, el bisbe de Tànger va evocar un altre realisme, el de Déu, que no

sempre coincideix amb el dels homes. «Encara que no féssiu res, la vida consagrada és un tresor per a l'Església», va reconèixer el cardenal Lluís Martínez Sistach en la salutació que va adreçar als participants en la jornada. Per això, va exhortar-los a seguir les orientacions, sempre encertades, del papa Francesc, que havien estat escollides com a lema de la trobada: «És necessari mirar el passat amb gratitud, viure el present amb passió, i abraçar amb esperança el futur.»

En aquest dinamisme de sortida que la vida consagrada és cridada a emprendre, Màxim Muñoz, president de la Unió de Religiosos de Catalunya, va voler subratllar que no es tracta només de restar oberts

a les altres congregacions i ordes, sinó que «ens ha de portar a buscar, com diu el Papa, una sincera sinergia entre totes les vocacions de l'Església, començant pels preveres i els laics, així com fomentar l'espiritualitat de la comunió... en la comunitat eclesial mateixa i més enllà encara dels seus confins». El desig de tots els religiosos i religioses de Catalunya és que aquest Any de la Vida Consagrada representi «una providencial oportunitat per ser vi de qualitat posat en els bots nous que ens demana l'Esperit, fent un pas de qualitat en el procés de discerniment, de forma que puguem impulsar una Església en sortida i oferir a les noves generacions projectes engrescadors de vida i missió».

En la mateixa de línia de Mons. Santiago Agrelo, el president de l'URC va fer una crida a viure autènticament en la menudesa: «La vida consagrada a Catalunya, que té un passat

MÀXIM MUÑOZ

«La vida consagrada a Catalunya està cridada a un testimoniatge molt més senzill però ben evangèlic, més basat en l'autenticitat de vida de poques persones que en l'eficàcia del servei actiu de grans col·lectius»

esplendorós de presència, d'acció i de servei, arriba a un temps en què està cridada a un testimoniatge molt més senzill però ben evangèlic, més basat en l'autenticitat de vida de poques persones que en l'eficàcia del servei actiu de grans col·lectius.» Heus aquí el misteri de «la gran potència de vida que s'amaga en l'autenticitat de la petitesa»: «No és tan important el que fem com el que som!»

Valors de la vida consagrada

Un bon exemple d'aquests valors autèntics que encarnen avui la vida consagrada el van posar set testimonis de religiosos i religioses amb una llarga trajectòria de vida entregada a Déu i als germans. Alegria, esperança, missió, fraternitat, pregària i profetisme. En van parlar el marista Manuel Castillo, la dominica Rosa M. Picas, la vedruna Laura Riudavets, el franciscà Josep M. Massana, la carmelita descalça M. del Carmel Montcerdà, la teresiana Viqui Molins i el claretjà Joan Soler. Tots ells es van mostrar en plena sintonia amb el Papa jesuïta, que amb els seus gestos i les seves paraules, no deixa de convidar els religiosos a expressar i contagiar la joia de la consagració: «Ens omplim d'alegria quan escoltem, veiem o llegim el papa Francesc. Un Papa jesuïta. El seu somriure a la cara. Les seves bromes de cada dia. La seva opció pels més vulnerables.»

L'èxode que és cridada a viure avui la vida religiosa és el mateix que han fet els grans personatges de la història bíblica, i també el que va fer Jesús. El ponent principal de la Festa de la Vida Consagrada a Catalunya va instar tots els religiosos a emmirallar-se en Jesús i seguir el seu camí, «un home que com a polític no hauria guanyat ni un sol vot». «El nostre futur no és l'èxit, sinó la creu; no és el número, sinó el ferment; no és la grandesa, sinó la pobresa.» Jesús i el Seu Regne és la missió única de la vida religiosa: avui, ahir i sempre. I la manera de ferho no és altra que la del mateix Crist: «La participació dels religiosos en la missió de l'Església és inseparable de la seva opció radical per la pobresa, pel camí d'abaixament de Jesús, fins a traspasar amb Ell les fronteres de la mort de creu.» «La vida religiosa només pot sortir avui a la missió en comunió amb un Déu que s'ha fet pobre amb els pobres», conclouïa Agrelo. I acabava dient: «Seguint Crist pobre, vida religiosa, aniràs a l'encontre de Crist en els pobres!»

Amb aquest substanciós full de ruta, després de viure una bonica jornada de convivència i fraternitat, els més de 500 religiosos i religioses participants en la Festa Major de la Vida Consagrada de Catalunya van emprendre amb entusiasme el seu particular èxode cap a les seves comunitats. Sortint de La Salle Bonanova algú podria pensar en una trobada multitudinària de la Imsero o de Vida Creixent... Només en aparença. Les canes i les

arrugues de la majoria dels assistents —perquè també hi havia joves— amaguen una realitat molt més profunda de la vida religiosa. En l'envelliment dels seus cossos hi ha les marques d'unes vides lliurades completament i gratuïtament als germans, així com la convicció, sempre viva, que avui Déu els fa forts en la seva petitesa.

Gna. Marga Bofarull
Religiosa de la Societat del Sagrat Cor de Jesús

«És un goig veure que la vida consagrada a Catalunya va a l'una al servei dels més pobres. Aquest Any de la Vida Consagrada és un bon moment per fer ressonar la crida a ser valents, a ser feliços, a ser

transmissors de bona nova i a comprometre'ns amb els nostres germans més febles. La vida consagrada no és una qüestió de xifres, sinó de vida i de carisma. És molt bonic el que Déu fa a través d'instruments humils, com és aquesta vida religiosa envellida, però plena d'esperança.»

P. Josep Peñarroya
Monjo cistercenc

«Ens trobem en un moment de replantejar moltes coses. El gran repte avui és restar obert a l'Esperit Sant. Què ens demana avui? Què vol de nosaltres? No són preguntes amb una resposta fàcil... Ens hem de posar a

l'escolta i l'Esperit ens guiarà, sens dubte. Crec que és un moment interessant per a l'Església, en el qual la vida consagrada té una paraula important a dir. Com a monjo, a més, estic convençut que la renovació de la vida religiosa ha de passar per un aprofundiment en la vida de pregària.»

Gna. Margarida Guixà
Carmelita descalça

«El motiu de la meva joia en la vida consagrada és viure Jesús i fer-ho en aquest camí de recerca perquè visqui cada dia més en mi. Per a les carmelites, aquest Any de la Vida Consagrada és també

Any de Santa Teresa, i per tant una invitació a fer comunitat amb els valors humans del respecte, de la senzillesa, del diàleg, de l'escolta... Ens ha convocat el Crist i caminem plegades vers Ell, des de l'amistat amb Déu i amb les germanes. No ens fa por ni ens preocupa massa l'envelliment de les comunitats: nosaltres apostem per la vida autèntica.»

Gna. Eva Lebrero
Franciscana Missionera de la Immaculada Concepció

«A l'inici de la vida consagrada, quan Déu et crida, somies molt. És propi dels joves somiar! El pas dels anys et fa madurar una mica i anar descobrint l'essencial, que no són les obres, sinó seguir Jesucrist pobre i

despullat. No és tant el que nosaltres podem oferir com el que Ell ens vol demanar. Per què ens hem fet religiosos? Per fer coses? No! Per viure i caminar amb ell, des d'una intimitat profunda d'amor... Quan oblidem això, la resta trontolla! Si no hi amor, tot se'n va en orris»

(Jordi Llisterra -CR) Alegria, esperança, missió, fraternitat, pregària, perifèria i profetisme. Són set aspectes a celebrar de la vida consagrada i que van posar com a testimoni personal set religiosos i religioses en l'acte central de celebració de l'Any de la Vida Consagrada a Catalunya. Aquest dissabte a la Salle Bonanova de Barcelona es van aplegar més de mig miler de religioses i religiosos convocats per la Unió de Religiosos de Catalunya (URC). Representen el principal actiu pastoral de Catalunya, que compta amb més de 6.500 membres de les diverses institucions de vida consagrada.

Una celebració que no va deixar al marge les dificultats de la vida consagrada a Europa, com la disminució d'efectius, l'envelliment i la manca de vocacions. "Un temps que ens resulten difícils de comprendre", deia l'arquebisbe **Santiago Agrelo** en la missa que va obrir la celebració de dissabte. Un temps en que "Jesús com a polític no s'emportaria cap vot" perquè enlloc de basar-se en la demoscòpia "et demana la vida".

L'eucaristia va ser presidida per una de les frases que el papa **Francesc** ha adreçat als religiosos en la convocatòria de l'Any de la Vida Consagrada que engany celebra tota l'Església: "És necessari mirar el passat amb gratitud, viure el present amb passió, i abraçar amb esperança el futur"

Només els cecs no ho veuen

L'arquebisbe franciscà de Tànger, el gallec Santiago Agrelo, va ser el protagonista de la jornada amb la ponència central. Una intervenció realista i esperançada des de l'experiència de minoria en un **diòcesis al Marroc**, amb els pobres i la immigració com a referent, alhora que amb un to jovial i irònic. "T'has fet vella, vida religiosa" va afirmar davant d'un auditori no precisament juvenil.

Però per Agrelo "només un cec no veu que ens trobem en condicions òptimes per sortir a la missió: som pocs i amb data de caducitat. No ens queda més força que la nostra debilitat". És la conclusió d'Agrelo després de denunciar que s'ha "malgastat massa energies en mantenir el que és vell" i que "la vida religiosa seria un desastre si haguéssim tingut les vocacions que voldríem".

Agrelo va sustentar la oportunitat que aquesta pobresa representa per la vida consagrada en el fet que "els raonaments de Déu no s'assemblen als nostres" i que "potser porgant-nos Déu ens reclama el lloc que li correspon". Per l'arquebisbe de Tànger si "hem de fer veure la glòria de Déu en allò petit, ¿encara no ens sentim prou petits?"

Amb referències a diverses promeses bíbliques, Agrelo veu "el camí marcat". I no és altre que buscar la identitat "caminant a la trobada amb els pobres". "Hem rebut la bona notícia per als pobres" i "si no ens trobem amb els pobres, no ens trobarem amb l'Evangelí".

Música i testimoni

L'acte al teatre de la Salle Bonanova el va obrir una **intervenció** del president de la URC. El claretià **Màxim Muñoz** va demanar també "ser més agosarats" en el treball conjunt entre congregacions; implicar-se tots en allò que exigeix "la conversió pastoral que demana el papa Francesc"; i com a religiosos ser capaços de "contagiar l'alegria al poble del costat".

La música i els testimonis també van omplir l'acte. El marista **Manuel Castillo**, la dominica de l'Anunciata **Rosa M. Picas**, la vedruna **Laura Riudavets**, el franciscà **Josep M. Massana**, la carmelita descalça **M. del Carmen Montcerdà**, la Teresiana **Viqui Molins**, i el claretià **Joan Soler**, van ser el set religiosos que van oferir un breu testimoni sobre el sentit de la vida consagrada. I diversos fragments populars d'òpera van donar-hi un to festiu amb dues veus de qualitat, la soprano **Laia Camps Farrés** i el tenor **Joan Martínez Colàs**.

El cardenal **Lluís Martínez Sistach** va anar a fer una salutació a l'inici de l'acte. L'arquebisbe de Barcelona va remarcar el sentit que continua tenint la vida religiosa i el que aporten a l'Església: "Què seria una diòcesis sense la vida consagrada: doncs seria pobre". Durant tota la trobada els va acompanyar el director general d'Afers Religiosos, **Eric Vendrell**. La celebració es va tancar amb un dinar.

<http://www.catalunyareligio.cat/ca/articles/mig-miler-religiosos-festejar-lany-vida-consagrada>

Mons. Santiago Agrelo: "Déu ens reclama el lloc que li correspon"

Religiosos i religioses de Catalunya celebren la Festa Major de la Vida Consagrada amb l'arquebisbe de Tànger que analitza rol que la realitat els demana

Al voltant de cinc-cents religiosos i religioses de Catalunya es van concentrar a la Salle Bonanova per celebrar la festa major de la Vida Consagrada. Una trobada que va servir per analitzar la realitat que envolta avui dia tots els seus membres. El convidat d'honor, **l'arquebisbe de Tànger Mons. Santiago Agrelo** que va assistir expressament per l'ocasió, va presidir l'Eucaristia inicial i es va fer càrrec de la ponència central titulada "Abriendo Caminos al futuro".

"Veure la Glòria de Déu en allò petit"

L'arquebisbe de Tànger, va dedicar la seva intervenció a profunditzar en el moment en que es troba la Vida Religiosa a Europa. Va insistir en que no s'havia de "perdre energies" tractant de "mantenir lo vell" i va exposar que si "s'hagués obtingut l'augment de vocacions que es volia hauria estat una desgràcia", ja que haurien anat cap el mateix camí.

Segons Agrelo, aquesta situació només indica que és Déu que "reclama el lloc que li correspon" i que per tant els religiosos s'han de posicionar al lloc on els pertoca. Un lloc on la missió resideix en aquest mateix esperit de "no poder abastir-ho tot", en "veure la Glòria de Déu en allò petit", que és el que Ell els confia. Per dur a terme el disseny de Déu en aquesta missió que els toca als religiosos cal encaminar-se cap els pobres, tal com s'explica a l'Evangelí, ja que tal com va afegir Agrelo "hem rebut la bona notícia per als pobres".

"Profetes de Déu"

El **Cardenal Lluís Martínez Sistach** va ser l'encarregat d'obrir l'acte, en un discurs en que va agrair als religiosos i religioses per tot el "treball i el seguiment radical de Jesucrist". "Sou com flors de diferents colors i aromes en el jardí de l'Església, perquè es un estil de vida de la vida cristiana i sou com uns profetes que convideu a fer camí amb Jesucrist", va dir.

Durant la seva intervenció, el Cardenal de Barcelona va destacar les paraules del papa Francesc en relació a l'Any de la Vida Consagrada, i que com aquest va dir "s'ha de mirar el passat amb gratitud, mirar el present amb passió i el futur amb esperança. No amb el nombre del qual som o no som, o les obres més o menys eficaces que fem, sinó posant l'esperança en Jesucrist", actuant com a "testimonis de l'alegria".

"L'autenticitat d'allò petit"

El Pare **Màxim Muñoz**, president de la Unió de Religiosos i religioses de Catalunya (URC) va dedicar unes paraules als assistents, encarades als canvis que estan vivint totes les comunitats i congregacions a Europa, i que suposa. Aquest va destacar la disminució numèrica de les vocacions, la qual sembla anar en augment, però que alhora "la vivència profunda de joia i confiança enmig de les dificultats" permetrà "tenir la mirada lúcida i evangèlica que demana el moment en el qual es viu". Segons va dir "estem experimentant una reducció numèrica espectacular". "Això ho podem viure només com una pèrdua o potser amb la nostàlgia d'altres temps millors, o ho podem assumir com l'oportunitat de posar tota la nostra confiança en Déu, que ens vol obrir a una nova realitat i cal col·laborar amb ell per a realitzar-la".

El president de la URC va animar a tots a no defallir pels canvis i a continuar actuant segons el rol que els pertoca, "pot ser més senzill però ben evangèlic, més basat en l'autenticitat

de vida de poques persones que en l'eficàcia del servei actiu en grans col·lectius". Tal com va explicar és "el gran misteri que s'amaga en l'autenticitat de la petitesa".

Testimonis de vida consagrada

L'acte va comptar també l'aportació de 7 testimonis de diferents congregacions i comunitats. Cada un d'ells va posar l'exemple d'un dels aspectes capdavanters que envolten la Vida Consagrada:

l'alegria, l'esperança, la missió, la fraternitat, la pregària, la perifèria i el profetisme. Aquests van ser marista Manuel Castillo, la dominica de l'Anunciata Rosa M. Picas, la vedruna Laura Riudavets, el franciscà Josep M. Massana, la carmelita descalça M. del Carmen Montcerdà, la Teresiana Viqui Molins, i el claretjà Joan Soler.

També, entre acte i acte, es va intercalar la posada en escena de diverses peces de música clàssica interpretades per Laia Camps Farrés i el tenor Joan Martínez Colàs. A més a més, es va visionar un vídeo sobre la Vida Consagrada a Catalunya, des dels seus orígens fins a la seva presència en diferents marcs de l'actualitat.

Alguns correus electrònics arribats a la secretaria general de l'URC

Només publiquem el contingut sense citar-ne l'autor, l'autora o el grup que l'ha tramès, ja que intencionament aquests correus no estan orientats a la difusió nominal.

- Volem agrair sincerament a la URC l'organització de la festa major de la vida consagrada. Va ser una jornada molt bonica, festiva i "revolucionària" o potser millor "profètica" pel que vam sentir i vam veure. Tant de bo sigui un revulsiu per les nostres comunitats i per a continuar a l'escolta d'allò que el Senyor vol per a nosaltres en aquest "kairós" de Déu que ens toca viure.

Moltes gràcies i seguim encoratjant-vos en la vostra tasca de servei en favor de la vida religiosa a Catalunya.

- Gràcies per la trobada de dissabte. Segur que tanta feïnada ha produït els seus fruits. Va ser una aplec festiu i encoratjador.
- Tengo que agradecer a todos los que habéis hecho posible la fiesta de la vida Consagrada del día 9 porque fue excelente en todos los sentidos: bien organizado todo y una Eucaristía completísima en cantos, homilía, participación...
No digamos las actuaciones de la soprano y el tenor, así como los testimonios de las 7 personas que motivaban a todos. Quiero también decir algo o mucho de la comida, el esmero de los camareros y lo sabroso y bien preparado tanto del primer plato como del segundo sin dejar de aludir al champany, vino y demás. Gracias.
- Participé el sábado en la Fiesta de la Vida Consagrada y siento la necesidad de expresaros la alegría con la que viví la jornada. Fue un día completo a todos los niveles. Os felicito, a ti y a todo el equipo, por la perfecta organización, por las ponentes, por los cantores... y por los que asumieron otras tareas para asegurar el éxito. Fue perfecto, disfrutamos muchísimo y era manifiesta la felicidad de todos los asistentes. Muchas Gracias a todos.
- Primer de tot felicitar-te per la bona organització. Tot molt bé, de part de les germanes que et felicitin.
- QUINA BONA FESTA MAJOR !!!!!!!!!!!!!!!
Les germanes encantades. I els germans també.
Gràcies per convidar a un bisbe antisistema !!!!!!!!!!!!!!!
- En primer lloc agrair i felicitar-vos per la Festa Major de la VC... un èxit! Vaig gaudir molt de tot!

I nombroses piulades...

Secretaria de l'URC

Lluís Serra, marista, secretari general de l'URC i director del CEVRE

Correu electrònic: sec.general@urc.cat | sec.urc@confer.es

Mercedes Aldaz, salesiana

Horari d'atenció al públic: dimarts, de 10,00 – 13,00 h., i dijous de 16,30 a 19,30 h.

Telèfon: 933 024 367 • Correu electrònic: urc.info@gmail.com

Inscripcions a la Jornada de Formació Permanent i altres convocatòries

Guia (actualització i canvis): guia.urc@gmail.com

S'ha suprimit la línia de fax

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC i director del CEVRE	sec.general@urc.cat
Secretaria	Secretaria de l'URC i del CEVRE	info@urc.cat
	Informatiu <i>Horeb</i>	horeb@urc.cat
	Guia de la Vida Religiosa	urc.guia@gmail.com
Web	Unió de Religiosos de Catalunya	www.urc.cat
Facebook	Unió de Religiosos de Catalunya	www.facebook.com
Twitter	URC Unió Religiosos	@URC_Catalunya

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67

Secretari general: sec.general@urc.cat / Secretaria: info@urc.cat / Informatiu: horeb@urc.cat
<http://www.urc.cat>